

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

İki parti arası dostluk devam ediyor. — Gazeteler —

Tatlı hayat !

1967 yılında

15 MİLYON

Lütfen Not Eder misiniz...

- ✓ Bu yıl dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişi için tasarruflarınızı Türkiye İŞ Bankasında toplayınız
- ✓ Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için İŞ Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

1967 İkramiye Planımız .

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 LİRA

200 ADET 10.000 LİRA

400 ADET 5.000 LİRA

1000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca

30 000 adet para ikramiyesi

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 3 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Ocak 1967

Atatürk'ü Unutturma Çabaları

SAYIN İnönü, Cumhurbaşkanı olur olmaz, ilk iş, çevresindeki Atatürk'çüleri uzaklaştırdı: Celâl Bayar, Atatürk'ün Başbakanı idi. Tefvîk Rüşdî Aras, Atatürk'ün Dışişleri Bakanı idi. Şükrü Kaya, Atatürk'ün İçişleri Bakanı...

Bunların yerlerine getirilenler düşününüz: Hangisi gidenlerin çapındadır?

Ama muhterem İsmet Paşa Atatürk'ün Başbakanlıktan uzaklaştırdığı bir insandı ve kendilerince tek denenmiş sadakat, doktor Refik Saydam'dı. Çünkü, İnönü'nün arkasından istifa etmişti o dal

Sayın İnönü için bu, tek bağlılık örneğidir. Doğrusunu ister misiniz?.. Başbakanlığı kendisi için bekliyordu Saydam. Umduğu koltuğa Bayar oturunca, acı bir hayal kırıklığı içinde, küstü, çekildi ve buna bir de İsmet Paşa'ya sadakat süsü kondurdu!

Atatürk'ün en yakın çalışma arkadaşları böylece silkilip atıldıktan sonra, ikinci çabaya, yeni Başbakan doktor Refik Saydam başlamıştır: Çökmüş bir imparatorluktan yepyeni

ni bir vatan çıkaran, Türkiye Cumhuriyetinin tek kurucusu, tek yapıcısı, tek yükselticisi Mustafa Kemal, halk yığınlarına unutturulacaktı. Ne demişti atalarımız: «Gözden ırak olan gönülden de ırak olur...» Öyleyse, Atatürk önce gözlerden uzaklaştırılacaktı... Hemen baskı makinelerini işletme başladılar: Bütün paralarından, pullardan Atatürk'ün resimleri siliniyordu artık... Artık her paranın, her pulun üstünde, Atatürk'ün harbde ve sulhta yarattığı ikinci adamın resimlerini görüyorduk: İkinci Cumhurbaşkanı sayın İnönü'nün.

Bundan sonra, o eşsiz büyüğe, eşsiz küçüklüklerin iğrenç saldırıları sürdü, gitti. En ayı, en utanmazcası, O'nun aziz vücudunu, oniki yıl toprağa kavuşturmamak olmuştur!

Oniki yıl bu... Günde yalnız bir taş konulsa, oniki yılda bir Anıt Kabir değil, bir anıtlar topluluğu yükselirdi!

Büyükelçi Cemal Hüsnü Taray, Ankara'ya döndüğü günlerde, bütün ömrünce elinden tutan Ata'sının kabrini ziyarete koşar. Bir de ne

görsün? Kapı kilitli... Kendisine: «Vali'den izin almak lâzım» derler. Günün valisinin verdiği cevabı utanarak yazıyorum:

— Başka işiniz mi yok a beyefendi?..

Günün Başbakanına gelince, onun, iki parmağı ile burnunu tıkayarak nasıl:

— Koktu, koktu...

Dediğini Falih Rifki Atay'a sorunuz!

Şimdi, Atatürk'ün son hâtrasına, son eserine yumruğu indirmek sırası gelmiştir: Halk Partisine!

Kendisini Bülent Ecevit'in dümen suyuna kapıran C.H.P. lideri: «Ben kırk yıldır devletçiyim... Eğer devletçilik solculuksa, solcuyum da!» diyor.

Hakkı var elbet: Bütün sollar, devletçidir. Bütün devletçi sollar da sosyalist. Öyleyse «Ben solcuyum» diyen sayın İnönü «Ben sosyalistim» demekten de çekinmemelidirler sanırım. Bilirsiniz, aritmetiğin basit formüllerindendir: İki şey, ayrı ayrı bir üçüncü şeye müsavi olursa, o iki şey birbirine müsavi olur!

Devletçi, solcu, sosyalist bir Cumhuriyet Halk Partisine artık Atatürk partisi diyemeyiz.

Atatürk'ün kendi partisine vurduğu damga, ne liberal'dir, ne sosyalist. O'nun partisi, bizim partimizdi, Türk milletinin özelliklerine uygun bir parti. Sosyal, kültürel, politik yapısı ile, C.H.P.'nin mânevi mimarisinde de biz bize benziyorduk!

Artık, Atatürk'ün partisi olmaktan çıkan Cumhuriyet Halk Partisi «kırk yıllık devletçi» İsmet Paşa'nın partisidir.

Bu değişikliğin, umulduğu kadar sarsıntısız geçeceğini sanmıyoruz.

Sayın İnönü'nün büyük ve tarihî varlığını güzel kapatmıyacağı korkusu, kendisine saygı besleyen bizim sahici üzüntümüzdür.

Şimdi ortanın solunda, kadrolanmış bir ana muhalefet partisi var. Adalet Partisi, söndürülen Atatürkçülük meşalesini kapıp tutuşturduğu gün, Türkiye'nin ufuklarında, hem memleketin yarınını, hem A.P.'nin yarınını aydınlatacak bir taze şafağın söktüğünü göreceğiz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni yıl temizliği :

— Aman beyefendi, kulaklarınız amma dolmuş!

İddia Ediyoruz!

Türk mizah edebiyatı, bugüne kadar

İt Adası

Çapında, konusu ile, insanı ile böylesine güzel bir roman, bir mizah romanı görmedi.

Muzaffer İzgü

Bir yıldan fazla çalışarak bu romanı Akbaba için yazmıştır. Sevgili okurlarımıza yeni yılda böyle bir roman vermekle mutluyuz.

İt Adası

Gelecek sayımızda başlıyor.

nerde bunun şeyi?

HİKMET, bana anlattıklarını, ö-
bir arkadaşlarımızın duyma-
larını istemiyor. Bana çok gü-
vendiği için anlattı. Ben de ağzımı
sıkı tutacağuma söz verdim.

Hikmet içine kapanık, sessiz bir
çocuk. İlk zamanlar ben onu oğlan
çocuğu sanıyordum. Çünkü oğlan
çocukları gibi giyiniyor, saçlarını da
oğlanlar gibi kestiriyor. Ne oğlan-
larla, ne kızlarla arkadaşlık eder. Ya-
ramazlığı, kavgacılığı da yok.

Hikmet, hem erkek, hem kız adı
olduğu için, onun kız olduğunu ilk
günlerde anlayamadım. Sonra
bir gün jimnastik dersinde, öğret-
menimiz kızlarla oğlanları ayırıp,
Hikmet de bizim aramızda katılınca
pek şaşmıştım:

— Oğlanların arasına gitsene!

Bir sır verir gibi:

— Ben kızım, bilmiyor musun?
diye fısıldamıştı.

Yüzünde utangaç bir acı gülümse-
me vardı.

O günden sonra, bu sessiz kızla
yakından ilgilendim, onunla iyi ar-
kadaş oldum.

Geçenlerde bir gün Hikmet okula
pek üzgün geldi. Genellikle her za-
man üzgün yüzüdü ama, o gün her
zamankinden daha üzgün görünü-
yordu. Göz kapaklarının şişliğinden,
ağlamış olduğu belliydi. Niçin üzgün
olduğunu sordum. «Yok bir şey...»
diye beni atlatmak istedi. Üsteledim.

— Ben de içimi dökmek istiyorum
ama kardeş, duyulacak diye çekini-
yorum... dedi.

— Söylemem kimseye... dedim.

O zaman anlattı. Bunlar sekiz kız
kardeşmiş. En küçükleri olan kız,
üç aylıkmiş.

Oysa Hikmet, bazı günler okula
ağabeyleriyle geliyordu. Bunu söyle-
yince:

— O benim ağabeyim değil, ab-
lam... dedi.

Erkek gibi giyindiği ve erkek kılı-
ğında olduğu için, herkes onu er-
kek sanırmış. Bu kardeşlerin hepsi
de erkek gibi giyinirlermiş.

— Niçin? diye sordum.

— Çünkü babam öyle istiyor, dedi.

— İyi ama, bunda üzülecek ne
var?

Hikmet anlattı. Babası oğlan
çocuğu olmasını çok istemiş. İlk
çocuğu kız olunca, çok kötü bozul-
muş. Bütün umudunu doğacak i-
kinci çocuğuna bağlamış. Hatta da-
ha doğmadan çocuğuna erkek adı
bile koymuş.

Artık adamın şanssızlığından mı,
yoksa terslik mi, ne dersen de, ikin-
ci çocuğu da kız olunca, derdinden
günlerce kimsenin yüzüne bakama-
mış. Dostları, tanıdıkları «Daha
gençsin, çok çocukların olur» diye
avutmaya çalışmışlarsa da adam
«Olmasına olur ama, ya onlar da
kız olursa?...» diye dertleniyormuş.
Karısı üçüncü çocuğuna gebe ka-
mış. Artık üçüncüsü de kız olacak
değil ya... Adam, doğacak oğlunun
şerefine büyük bir ziyafet hazırla-
mış. Ama doğum evine telefon edip
de kızı olduğunu öğrenince deliye
dönmüş. Kızı olduğu için öyle utan-
mış ki, ziyafet sofrasındaki konuk-
larına bir oğlu doğduğunu söylemiş.
Ailesine de, doğan çocuğun kız ol-
duğunu söylemeyi yasaklamış.

Üçüncü kızıdan sonra, artık karısı-
nın, oğlan çocuğu doğurma kaabili-
yetinden bütünü umudunu kesti-
ği için, onu boşamış, başka bir ka-
dınla evlenmiş. Erkek çocuk doğu-
racak diye umduğu ikinci karısı da,
sanki inatmış gibi, kız, hem de ikiz
kız doğurunca, zavallı adam, «Ben
artık kimselerin yüzüne bakamam!»
diye alıp başını uzaklara gitmiş. Ay-

na gelmiş ama, suratından düşen
bin parçaymış. Konuklar merakla:
— Erkek mi, kız mı? diye soru-
yorlar.

Adam da bıyıklarını burarak:

— Erkek adamın çocuğu da erkek
olur! diye böbürleniyor ama, öfke-
den de bıyıkları titriyormuş.

Arkadaşım Hikmet'in doğumu işte
böyle olmuş.

Altıncı çocuğu da kız olunca, a-
dam bütün umudunu yedincisine

lar sonra dönüp ikinci karısını da
boşamış.

Beş kız babası olan adam, bu kez
oğlan babası olmayı garantilemek i-
çin, bu işe elverişli diye, üç oğlan
çocuk anası bir dul kadınla evleni-
yor. Bu kadın, üç kere üstüste oğlan
doğduğuna göre, artık oğlan doğu-
rmaya iyice alıştı diye düşün-
müş olmalı.

Evleniyorlar. Kadın gebe kalıyor.
Doğurmak için doğum evine gittiği
gece, adam da çok büyük bir ziya-
fet veriyor. Konuklar ziyafet so-
frasındayken, adam sık sık sofradan
kalkar, oğlu olduğu müjdesini al-
mak için doğum evine telefon eder-
miş. Doğacak oğlunun adını da önce-
den koymuş: Hikmet... Bu, adamın
babasının adymış.

Ziyafet gece yarısından sonraya
kadar sürüyor. Adam, yine doğum
evine telefon etmiş, ziyafet sofrası-

bağlamış. Yedincisi de kız olmuş.
Bundan sonra epeyi zaman çocuğu
olmamış. Neredeyse bu yüzden karı-
sını boşayacakmış ki, Hikmet'in ane-
nesi yine gebe kalmış. Kadını, doğu-
m evine giderken kocası:

— Eğer bu sefer de kız doğurur-
san, hiç eve gelme, seni boşarım!
diye tehdit etmiş.

Zavallı kadın boyuna «İnşallah
oğlan doğururum» diye dua etmiş
ama, yine de kız doğurmuş. Bunun
adı da önceden Suat diye konmuş.
Eh, Suat da hem kadın, hem erkek
adı...

Zavallı kadın ne yapsın? Oğlan
doğurup da kız çocuk isteyen birini
bulsu çocuğunu onunla değiştirecek-
miş ama, böyle birini de bulama-
mış. Bunun üzerine kadıncağız, a-
cıklı durumunu, doğum evinin baş-
hemsiresine yanayakla ağlayarak
anlatıp, kocası telefon edince, oğlu

İkili görüşmeler devam ederken Makarios Yunan hükümetini
devirdi. — Gazeteler —

Yazısız

olduğunu söylemesi için yalvarıyor.
Başhemsire de acıyor kadıncağıza.
Adam telefon edip sorunca:

— Müjde! Tosun gibi bir oğlunuz
oldu... diyor.

Hikmet'in babası koşup hastane-
ye gelince:

— Göreyim, aman göreyim! diye
tutturuyor.

Gösteriyorlar ama, çocuğu kun-
daklı gösteriyorlar.

Başhemsire, Hikmet'in babasına:

— Kral değilsiniz, şah, padişah de-
ğilsiniz ki, tahtınıza oturtmak için
ille de oğlunuz olsun istiyesiniz? di-
ye soruyor.

Adam da:

— Yedi tane kız yahu... Herkes
kendine göre bir kraldır! diye bağı-
rıyor.

Olaysı işte böylece bana anlatan
Hikmet:

— Üç aydır evimizde çok mutlu-
duk. Babam, Suat'a hep «Velihaht»
ya da «Prens» deyip duruyordu. An-
neme hediyeler alıyordu. Hatta bi-
ze bile, eskisi kadar kızmıyordu.
Çok neşeli olmuştu. Biz hepimiz ev-
de, babamın Suat'ı çıplak görmeme-
sine çalışıyorduk. Annem, babam
evde yokken Suat'ın bezelerini de-
ğiştiriyor, onu yıkıyordu. Ama nasıl
olsa bir gün babam gerçeği anlaya-
caktı. Biz bunu geciktirmeye, o za-
mana kadar da babamı yumuşat-
maya çalışıyorduk. Babam, ikide bir
«Prensim ben yıkayacağım» diye
tutturuyor, annem o zaman korku-
yla çocuğu elinden kapıyor, «Olmas-
hasta... Nezlesi var» filan gibi ba-
hanelerle işi savsaklıyordu.

İki gece önce... Hepimiz evde u-
yuyorduk. İşte en sonunda olan ol-
du. O korkunç gürültüyle yatağım-
dan sıçradım. Bağıran babamdı. An-
nem ağlıyordu. Her nasıl olmuşsa
olmuş, o gece Suat'ın oğlan olmadı-
ğını gözleriyle görüp anlamıştı. Çocu-
ğu tek eliyle havaya kaldırmış:

— Hani bunun şeyi? Nerde bunun
şeyi? diye bar bar bağırdı.

Çocuk da avaz avaz haykırarak
ağlamaktaydı.

Çocuğu, bir yana büzülmüş olan
anneme uzatıp, «Nerde bunun şeyi?
Hani bunun şeyi?» diye bağırdıkça,
cevap yerine annem hiçkırarak ağlı-
yordu.

Babam:

— Beni aldattınız... Oğlan diye ba-
na kızı yutturdunuz. Boşu boşuna
bana o kadar masraf ettirdiniz. De-
folun! diye bağırdı.

O gece komşu evinde kaldık.

Hikmet, ağlamaya başladı. Baba-
sı, annesini boşayacakmış.

Sekiz kız babası olan adamın hâ-
li gözümün önüne gelince, beni il-
kin bir gülme almıştı. Ama Hik-
met'in göz yaşları karşısında ben
de kendimi tutamayıp ağladım.

Okuldan eve dönünce anneme:

— Ablam doğunca babam sevin-
miş miydi? diye sordum.

— Sevinmez olur mu, tabii se-
vindim... dedi.

— Ya ben doğunca?

— Sağmalama! Sevinirdi elbet.

— Benim de kız olduğumu öğre-
nince yine de sevinirdi mi?

— Oğlan umuyordu, ama sen doğ-
dun. Sevinirdi elbet...

— Ama benden sonra Metin doğu-
nca, oğlu oldu diye daha çok se-
vinmişti, değil mi?

— Evet, çok sevinmişti de, hattâ
kırk kişilik büyük bir ziyafet ver-
mişti.

— Üçüncü çocuğum da kız ol-
saydı? diye sordum.

Annem:

— Ne yapalım, o da kız olurdu...
dedi.

— Oğlan olacak diye bir çocuk
daha ister miydi babam?

— Elbet isterdi...

Hem de «elbet... Boğazıma bir
düşüm tıkanı. Hemen odadan çık-
tum. Kız olmak, daha doğuştan bir
şanssızlık mı? diye düşünüp duru-
yorum.

Aziz NESİN

biraz tuz biraz biber

LEYLÂ ERDURAN

Bir aylık cemiyet haberi, belki biraz bayat ekmeğe benzer. Ama rutubetini çekmiş bayat ekmek, bazı zevk sahipleri için daha lezzetli değil midir? Bu ikinciden zevk alanlara bundan sonra bu sütunda bir aylık haberleri vereceğiz.

İstanbul'da cemiyet haberlerine en fazla konu olan hanımlarımız, geçen ay, günlerinin çoğunu defilelerde geçirdiler. Birçok tanınmış moda evi ve butiklerinin hayır dernekleri yararına hazırladıkları defilelerin bazılarını iyi, bazıları çok iyiydi. Ama en ilgi çekicisi şüphesiz Olgunlaşma Enstitüsü'nünküdür. Bu yıl Enstitü'nün başına getirilen Nurinnisa Şimşek yarattığı Türk havasını taşıyan modern kıyafetlerle gözlerde hayranlıkları şimşekledi. Gerek ucuzluğu, gerek güzelliği bakımından hâlâ üstünde tartışmalar yapılan bu defileden sonra bize göre en güzel Köy Öğretmenleri ve Dernekleriyle Haberleşme Derneğinin tertiplediği defilede Yaprak Triko'nun gösterdiği kıyafetlerdir. Genç bir kari kocanın önce evlerinde, sonra ufak bir imalâhanede gırtlıkları bir teşebbüsün mahsulleri fevkalâdeydi. Renkleri ve biçimleri seçmedeki hüneri ile bu defiledeki seyircilere hayranlık çığlıkları arttıran bayan Necîlâ'nın bir de masala benzer çok şirin bir hikâyesi var. Anlatalım:

Avrupa'dan gelen bir ecnebi dostu, kendisine bir hediye getirmiş. Paketli açan Necîlâ hanım, bir de ne görsün: Kendisinin Avrupa'ya ihraç ettiği İpek bir tayyör değil mi?

KERMESLER defileler kadar ilgi çekti. Ama Perapas'ta son hafta Verem Savaş yararına düzenlenen kermes hanımlar kadar eşlemleri de ilgilendirdi. Birçok hanımın elleriyle yaptığı güzel eşyalar kapışılırken hanımlar birbirlerinin elbiselerini, beyler de hanımların kendilerini, doya doya, daha doğru-sun doymaya doymaya incelediler!

Yine dernekler adına sokaklara çıkıp da para toplayan güzel hanımlar İstanbullular tarafından süzülür ve sözde İstanbullular tarafından da dikizlendi! Soğuğa, çamura bakmadan en dar ve bozuk yollarda ince-cık topuklarıyla saatlerce ayakta duran ve «Dertlere Derman» kampan-

yası için para toplamağa çalışan hanımlarımız içinde Belma Korkut, Ulviye Bengisu, İnci Keçeci, Fazilet Gorbun, Aysel Madra, Mahinur Poyraz, Bilge Emeç, Şevket Subaşı, Aysel Tokay, Ayşe Sılan ve Tomris Sarper de vardı. Ne kadar para toplandığını tam bilemiyorum ama bildiğimiz tek şey, artık İstanbulluların kış ortasında yakalarına çiçek taktırmaya hevesli olmadıklarıdır!

Bıkkınlığı önceden sezen Çocuk Sağlık Derneği, iki yıldır şöyle halletti bu işi: Önce Dormen'de bir gece yansı tiyatrosu tertipledi. Bugün hâlâ bahsedilir o gecenin güzelliğinden. Bu yıl da organizasyonu bir hayli bozuk olmakla beraber Taksim Gazinosunda İstanbul'daki bütün Hava Yollarının katılması ile tertiplediği akşam yemeği fikri çok beğenildi. Türk Hava Yolları bu yıl da «zengin menü» ve «lezzetli yemek»leriyle birinciliği elde tuttu. Ondan sonra da İsmail Doğudan'ın hazırladığı İspanyol Hava Yolları büfesi ilgi çekti, göz çekti, gönül çekti: Çünkü efendim bu akıllı iş adamı yemekler kadar «ye beni» diyen iki İspanyol dansözüne servis yaptırdı ve tabii o büfe satış rekoru kırdı.

ŞİMDİYE kadar sanatkarlar için tertiplenen jübilelerin gördüğü ilgi biletlerin adediyle belli olur. Necmi Rıza —kendisi eski Nargın bey tipi bir nezaket karikatürüdür ama bizim karikatürist Necmi Rıza değildir— için tertiplenen jübilede bir koltuğun üç sahibi bulunması da gösterilen ilginin fazlalığını ispat etti. Necmi Rıza herkesle iyi geçimmenin ve halkı, bedavadan bol bol sevmenin bir sanatkara, paradan başka daha neler kazandırdığını o gece kendisine yapılan cömert tezahürat anlatmış oldu.

GEÇEN ay içinde Hindistan'da tertiplenen İPI seminerine katılan Abdi İpekçi oradan eşine nefis Sâriler ve kıymetli bir yüzük getirdi. Fakat Hindistan güzeline dünyaya güzeli seçilmesine şaşan arkadaşlarına: «Eğer ben de sokaklarda Hint güzellerini görmeseydim bu seçimin haklılığına inanamayacaktım» dedi.

Abdi İpekçi'nin meşhur bir gülme-

si vardır. Hindistan'daki bir yemekte yine birinin komik bir söz söylemesi neticesinde bu gülme krizine tutulunca Hintli bir gazeteci onu hayretle seyretmiş ve «Kuzum, Mr İpekçi, demiş, doğru söyleyin, bu garip sesleri boğazınızdan mı yoksa burnunuzdan mı çıkarıyorsunuz?»

Abdi İpekçi şimdi bu gazetecinin yüzündeki ifadeyi anlatırken tekrar gülme krizine yakalanıyor. Ben de bir süre hayretle baktım... Hayır, bir ağızla bir burun yetmez o kadar sese!

OTOMOBİL kazalarında erkeklerin kadınlardan daha dikkatsiz olduğu her gün daha iyi belli oluyor. Bir av partisinden dönmekte olan Gündüz Garan, iki bacağındaki sekiz kırıkla hastanede yatıyor. Eski A.P. Bakanlarından Nedim Ökmen'in oğlu Lâçin Ökmen ise çenesindeki yarık ve bacağındaki iki çatlakla Nümune Hastanesinde tedavi görüyor. Kafalarında çatlak olup olmadığını henüz öğrenemedim!

BABİALL'nın köşesindeki İran Se-faretinin büyük salonlarındaki kokteyllere gidenlerden bir grup geçen akşam güzel bir sürprizle karşılaştılar: Üst kattaki salondan Boğazın manzarası şimdiye kadar gördüklerinin en güzeliydi:

Bir Acem bahçesi, bir seccade, Dolduran havzı ateşten bade!

Diyen Haşim'in pırıltılı mısraları gibi bir şey...

Başkonsolos Amir Chilaty'nın özel daireesinde hazırlanmış, mum ışığındaki titrek ışıltılı, ufak, sık masalarda oturan misafirler hem nefis çilâvın, hem de güzel manzaranın tadını çıkardılar... Yutkunmanıza değer vallahi!

TİYATROLARDAN kısa haberler: Çiftelavuzlar'daki yalılarında muhteşem bir düğünle evlenen Betül ve Haldun Dormen çifti yedi yıl tatlı bir hayat sahnesinden sonra, galiba: «Haydi, bir dram deneyelim» dediler ve evliliklerini bozmağa karar verdiler. Salt Dormen ve eşi bu karara şiddetle dayandı. Dormenler de akıllıca bir uysallıkla oğulları Ö-

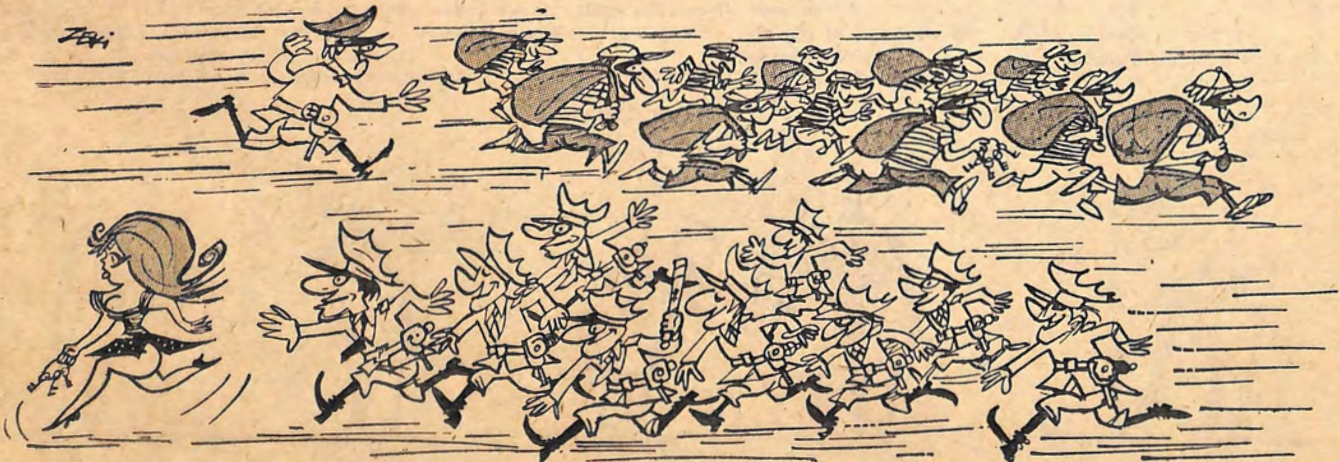
mer'i düşünerek kanuni yollara baş vurmayı «altı ay sonraya» bıraktılar... Ama bu tatlı uysallığı herkeste bulmak zor. İşte, Nisa ve Metin Serezli çifti apar topar ayrılık kararı alarak etrafı üzen birer tek olduklar...

Amerika'daki tiyatrolardan birinde baş rejisör olan Tunç Yalman buradaki dostlarına yolladığı mektuplarda hayatından ve oradaki çalışmalarından ne kadar memnun olduğunu anlata anlata bitiremiyor. Buradaki tiyatrolarda çekişmeyle geçirdiği zamanlara acıyan Tunç Yalman'ı şu sırada annesi Rezzan Emin Yalman ziyaret etmekte... Muhsin Ertuğrul'un Şehir Tiyatrolarından uzaklaştırılması olayına içeren ve Tunç Yalman'la birlikte istifa eden grubun elebaşlarından Şirin Devrim de Amerika'ya uçtuğu günden beri saadetinden de uçtuğunu bura-ya yazdığı mektuplarda belirtiyor. Orada Peter Ustinov, Elia Kazan gibi yakın dostlarıyla pek neşeli günler geçirdiğini söyleyen Şirin Devrim birçok dostların özel davetlerine ev sahiplerinin özel uçaklarıyla gidiyor ve en kısa zamanda orada, bir tiyatrodan çalışmaya başlayacakmış... Galiba, doktordan, mühendisten sonra tiyatro sanatçısı da en zengin ihracat mahsullerimizden biri oluyor...

Şimdi aklıma geldi: Politikacı isteyen yok mu kuzum?... Biraz göndersek!...

Gülriş ve Engin Cezzar bu hafta beyaz otomobillerine küstüler, onu evin önüne bırakıp taksi kullanyorlar. Sebep mi?... İki ay içerisinde çalışan iki akünün yerine yenisini almağa tövbe etmişler!

HABERLERİMİZ! tatlı tarafından bitirelim. Geçen ay iki evlilik oldu: Muammer ve İhsan Çavuşoğlu ailesi kızları Nazlı Çavuşoğlu ile Yener Selimoğlu'nun evliliklerinden büyük sevinç duydular. Emrullah ve Handan Aksu ise kızları Suna Aksu'nun İlhan Sarvan'la evlenmesinden çok mutlular. Her iki çift de sadece dostların bulunduğu birer ev kokteylinden sonra evlerine yerleştiler. Eh, ramazan'ı düğünü de bu kadar olur. İftar sofrası kuracak değil-lerdi ya...

Gazetelerden : 19 yaşındaki hırsız kız yakalandı!...

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ ÇAYHANELER, KIRAATHANELER

ÇOĞU, eski Direklerarası'nda toplanmıştı çayhanelerle kiraathanelerin. Divan-yolu'nda Meşhur Arif'in Kiraathanesi, Sulh ve Kızılma bunlardan sayılmaz. Nuruosmaniye'deki İkbâl de en meşhurlarındandı şüphesiz.

Köprü'nün öbür ucunda bir tane vardı: Tepebaşı'ndaki Kanun-u Esasî Kiraathanesi. Onda Doğu ile Batı karışık biraz. Piket, pasta, tavla, bilardo, oyunların çoğu vardı. Kahve, çay içilmezdi yalnız. Likörlerin her çeşidini bulurdunuz. Bir yanda da, mihrace gururuyla kurulmuş müşteriler, ucu kehribar marpuçlar dudaklarında, nargilelerini tokurdattırıldıl

Direklerarası'ndakiler, henüz gözümün önünde: Gelirken, Aksaray'a inen büyük caddenin bir köşesinde Fevziye Kiraathanesi vardı, bir köşesinde de küçücük Sokrat Eczahanesi. Doktor Arifi Paşayı her zaman bu eczahanede bulurdunuz.

Fevziye, büyük, ferah, yalnız efendi takımının oturduğu bir kiraathaneydi. Müşteriler birbirlerini tanırdılar. Civar konaklarda oturanlar akşam yemeklerini yediler mi, eğer selâmlıkta toplanmazlarsa, hemen Fevziye'de birleşirlerdi. Gece yarısına kadar sürerdi sohbet.

Direklerarası kiraathanelerinden en meşhurları Erzurum Kiraathanesi ile Hacı'nın Kiraathanesi'dir. Birincisinin üstünde bekâr odaları da vardı. Şimdi adına pansiyon dediğimiz odalar. Divan edebiyatının son ünlü şairi Tahir Nâdi hoca, bu odalardan birinde yaşardı. Her gün, akşama doğru mektepten döner, peykeye bağdaş kurar, sürmeli gözleri süz-gün, sırtında samur yakalı paltosu, önünde nargile, elinde marpuç, ustası bir dost çevresi içinde görürdük. Ağzımızdan çıkan her kelimeyi, gözüklerinin üstünden bakarak düzeltirdi:

Ben çok mürai zâhidi gördüm senin gibi, Kandilîl sirkat eyledi Beytülharâmdan...

Beytini mi okudunuz?.. İkinci mısraın ilk kelimesi «kandil» üstadın dilinde hece değiştirerek doğru şeklini alırdı:

Kindilîl sirkat eyledi Beytülharâmdan!

Ve anlardık ki, kandil'in doğrusu kindil'dir!

Yanılıp da «cenaze» dersiniz yanında, hemen terslerdi: Cinaze!..

Çok beğenirdi kendisini: İklim-i sühan'ın padişahı idi o... Bir de kendisini beğenenleri beğenirdi çok!

Yanından, yine kendisi gibi divan edebiyatının son üstadlarından Muhiddin Raif, öünden de çay fincanı hiç eksik olmazdı.

Galiba basılmadı. Ama Muhiddin Raif'ten, sahiden üstad işi rübailer kalmıştır edebiyatımıza...

Erzurum Kiraathanesi sırasında, bir bakıma hepsinden meşhur bir başkası vardı: Hacı'nın Kiraathanesi... Hacı, kısaca boylu, biraz çatık yüzlü, yabancı müşteriden hoşlanmaz bir titiz adamdı. Onun kiraathanesinde İttihatçılar toplanırdı hep: Kara Kemal, meşhur Lâzistan mebusu Sudi, Tevfik Hâdi, Tatar Hilmi, Şair Enver... Hacı da İttihatçıydı. Mert adam, erkek adam diye severlerdi onu...

Hacı'nın ocağında dalma iki semaver kaynardı: Biri, dumanı bile lezzet, demli çay... Öbürü, kaynamış çay...

Gedikli dostları geldi mi, Hacı, alev alev kadehleri tepsie dizer, kendi eliyle dağıtırdı ince belli Acem bardaklarını... Bu bardakların ne güzel, ne ince kaşıkları vardı: Sırtından güneş doğan aslan damgalı kaşıklar...

Bir geçici müşteri uğradı mı kiraathane-ye, Hacı ters ters beklemleri sipariş... Eğer:

— Bir çay... Limonlu olsun!

Derse, kovar gibi seslenirdi ocağa:

— Çay biliir... Kaynamış olsun!

Öyle cahil müşteriye demli çay koklatmazdı Hacı!..

Ama, Direklerarası'nın en zarif çayhanesi, hiç şüphesiz Mersin'in dükkânı idi: Küçücük, tertemiz, pırıl pırıl, galiba dört, en çok beş masalı dükkânı... Sığsa sığsa, ya sekiz kişi sığardı, ya on...

Mersin efendi, kuru, keskin yüzlü, daima hareket içinde, gülmez, konuşmaz bir adamdı. Kısa bir sakalı vardı, ancak beş, altı tel ak düşmüş...

Galiba hiç yabancı müşteri gelmezdi dükkânına. Yanılıp gelse bile oturamaz, çıkar gl'derdi. Sigara mı yakınız?... Kibriiti koyduğunuz tablayı hemen kapar, elinde bir çuha parçası siler hohlar, hohlar siler, üzerinde hiç bir iz kalmadığına gönlü kanıncaya kadar dinirdi.

Semavere, kaşıklara, fincanlara, madenin hamurunda olmayan bir parıltı, bir ışık katarı oğa oğa... Dükkânında her şey güneşten bir parçaydı...

O, Hacı'dan daha aksi, daha ters, daha nobrandı. Çayla beraber limon istediniz mi, hemen tepsiyi önünüzden kapar, gözleri şimşek şimşek:

— Yarıdakl kahveye buyurun, derdi, ilimonlu çay orada...

Ama, hayranlıkla söyleyim, Mersin efendide içtiğim çayı hiçbir yerde, hiçbir evde içmedim. O ne renk, o ne koku, o ne lezzetti?... Harmanını kendi yapar, ölçüsünü kendi bilir, ateşini kendi ayarlardı semaverin...

Bir sonbahar akşamı, pencereleri Vilâyet'e bakan odamda yazı yazıyordum. Bir gü-rültü koptu dışarda... Balkona koştum: Aaa, Mersin efendiyi götürüyordu polisler...

Beni görünce, gözleri ateş ateş, sesi tırmık tırmık bağırdı:

— Yaz... Yaaaz... Çaycı Mersin çıldırdı!.. Tımarhaneye götürüyorlar, yaz!

Geri çekildim. Vücudum ürpermişti. İçimde bir şey, ince bir şey, bir çiçekli dal kırılmış, bir ipek tel kopmuştu sanki!

Daha yukarıda Halk Kiraathanesi vardı: Peykeleri kırmızı kadife döşeli, duvarları kristal aynalı... Bir ara Nazmi Acar işletti orayı. Tanıyanlar çoktur: Evliya Çelebi üslûbuyla konuşan bir lâtif insandı Nazmi Acar.

Çayhanesinde günün şöhretlerini bulurdunuz: Orhan Seyfi, Faruk Nâfiz, Emin Âli Çavlı, Halit Çarım, Vâlâ Nurettin Vâ-Nû, Nâzım Hikmet... Ara sıra Hamamizâde İhsan, Halil Nihat Boztepe... İki üç basamakla çıkılan yukarı bölümünde plâka ile poker oynanırdı, tombala oynanırdı. Gece yarısına doğru simit çıkarırdı Şehzadebaşı fırını... Bir tepsie kangal kangal simitler, kaşar peynirleri dizilir, bir tepsie yeni demlenmiş çaylar sıralanırdı ve Nedim'in «sohbet-i eş'âr» ı devam ederdi:

Mayân-ı meclise nakl oldu sohbet-i eş'âr!

İkbâl Kiraathanesi Nuruosmaniye'deydi. Hâlâ oradadır. Bizim zamanımızda, gündüzleri sanat karargâhı orasıydı: Falih Rıfkı, Enis Be-hiç, Fuat Köprülü, Hakkı Süha, Orhan Seyfi, Halil Nihat, Hasan Saka, hep oraya gelirdik. Bilârdosu vardı İkbâl'in...

Hasan Saka güzel bilârdoyu oynayanlardandı. İddialı maçlar olurdu bazı günler.

Akşam çaylarımızı orada içer, gecenin programını orada hazırlardık.

Kohot'tan Gardenbar'a kadar, Beyoğlu, kesemizce bizimdi geceleri...

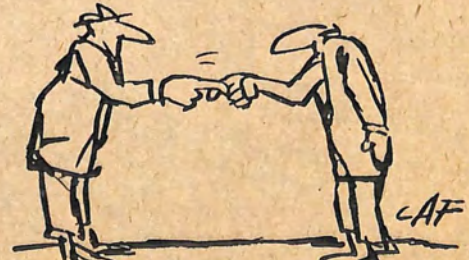
Bayramlaşma!

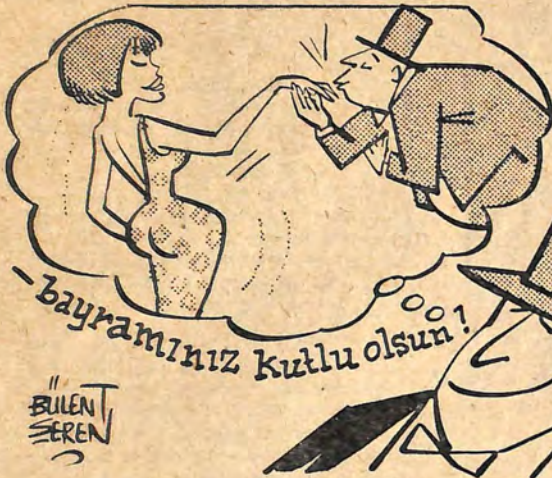
1. Gün

2. Gün

3. Gün

Silindir ve kasket

YEDİ

PAZARTESİ

Lâflama

Çağlayangil, Tumbas ile üç saat, Kıbrıs'a gönderilen Çek silâhları meselesini konuşmuş.

Aman konuşsunlar. Bıkmandan, yorulmadan konuşsunlar. Lâftan pek zarar gelmez insana. Ama Bakanlar susup silâhlar konuşmaya başladımı, onları susturmak güç olur işte!

SALI

Alan alana!

Meclis, avans tasarısını gündeme aldı, esnaf da fiat etiketlerine!... Memura gelince... Siz söyleyin: Ne aldı?...

ÇARŞAMBA

Ayak ve kafa

Bugünkü gazetelerin son sayfalarını ünlü bir futbolcumuzun poz poz resimleri doldurmuş. Manşetler de sözleşilmiş gibi hemen hemen birbirinin aynı: «Yakında, yine ayaklarımız konuşacak!»

Eh, kafaların sustuğu bir memleket için şaşılacak söz değil bu!

PERŞEMBE

Biraz gayret

Doktor, hasta kadını muayene etikten sonra, başucunda bekleyen kocasına:

— Size cesaret tavsiye ederim, der. Ümitsiz. Karınızın ancak birkaç günlük ömrü kaldı!

Derin derin içini çeken adam cevap verir:

— Teşekkür ederim doktor. Fakat siz de üzülmeyin. Senelerce bu kadına tahammül et-

miş bir adamım ben. Ne yapalım, birkaç gün daha dişimi sıkarım!

Doğu'yu haraca kesen eşkiyalar için, «Biraz daha sabretmenizi tavsiye ederim» diyen sayın İçişleri Bakanımız üzülmesinler. Ne yapalım, biraz daha dişimizi sıkarız!

İçişleri Bakanı âsâyişin bozuk olduğunu kabul etti.

— Gazeteler —

Eşkiya — Ule emme nam saldı... Sükan bilem bizi duymuş!...

GÜN

CUMA

Beşinci mevsim

Ticaret Bakanı, «Hayat pahalılığı mevsimlidir» diyor.

Eh, sayın Bakan demecini verip kurtulmuş. Bundan sonrası, Milli Eğitim Bakanı ile, öğretmenleri ilgilendiriyor. Bakanlık emir verecek, öğretmenler ise öğrencilerini başına toplayıp, «Ticaret Bakanının bir demeci üzerine mevsimlerde reform yapıldı» diyecek ve bu beşinci mevsimin öbürleri gibi üç ay olmayıp, ömür boyunca sürdüğünü talebelerine öğretecek!

CUMARTESİ

Otobüs heyeti

İstanbul'a dönen «Otobüs Heyeti» ilk raporunu vermiş: «Kaybolmadık!»

Yaaa, vah vah!

PAZAR

Moda

Yeni yılın en gözde modası, arkası delikli elbiselermiş.

Ah şu Batılılar ah! Modada olsun kendilerini geçmemize müsaade etmiyorlar!

Bakanlık plânı

Din İşleri, Spor İşleri Bakanlığından sonra, şimdi bir de «Plân Bakanlığı» kurulması isteniyor.

Birakan Allah'a... İşletmeyin bizi. Plân Bakanlığı değil, şunun Türkçesini, «Açıktaki kalan bir adamımız için Bakanlık plânı kuruyoruz» desenize!

Salak Muzaffer İzgü

SİZ ne dersiniz deyin, salak olmanın da kendine göre birçok avantajları vardır. Örneğin: Ben bir salağım!... Karım salak der, kaynanam salak der, yeni konuşmasını öğrenen oğlum bile işe salak'tan başladı. Gel salak, git salak... Öyle alışmışımdır ki ben bu salak sözüne, evde yanlışlıkla ismini çağırarak olsalar, o zaman iyice salaklaşır, salak salak bakarım beni çağırının yüzüne...

Şunu da söyleyeyim ki, çok kere, benim mi salak, yoksa onların mı salak olduklarını düşünmüşümdür.

— Kaşığı şöyle tut salak!...
— Bir bayanla öyle konuşulmaz salak!...

— Şirtini kaşıma salak!...
Salak... Salak... Salak...
Bilirim ki, onların söyledikleri salaklıktır, yapmacıktır, gösteriştir. Ama gel de bunu onlara anlat. Azıcık kafa tutsam, ikisi iki yandan:

— Bak sen şu salağa, konuşmasını da öğrenmiş, derler.

Onun için hiç sesli çıkarmaz, boyuna salak salak lâflar eder, salak salak hareketler ederim.

Bayram sabahı ceketimi kaynanam giydirdi, kravatımı karım bağladı. Bu arada belki yüz defa da salak dediler...

— Elini cebinden çıkar salak!...
— Öyle belvermiş gecekondu gibi durma salak!...

— Burnunu sağa doğru çarpma salak!...

Sanki burnum oynak bir şeymiş de?...

Kaynanam elime bir liste tutuşturdu:

— Bak ulan salak, dedi.
— Buyur hanım anneciğim, dedim.

— Şu listede yazılı olanların hepsine uğrayacak, ellerini öpeceksin.

Onlar, beni yanlarına yakıştıramadıkları için bayramlaşmağa tek başıma salarlar. Sonra, bayramın ikinci üçüncü günü de kendileri giderler.

— Önce Fahri beylere uğrayacaksınız. Ordan Kerim efendilere gidersin, sonra Hasan beylere, sonra Kasım beylere... Anladın mı?

— Anladım hanım anneciğim.

— Sakın ola ki, kendinden küçüklerin ellerini öpmeyesin.

— Öpmem hanım anneciğim.

— Şeker uzatılırsa bir tane al. Hemen orada şapur şapur yemek yok. Çikolataları başka cebine koy, bana getirirsin...

— Pekiyi hanım anneciğim.

— Para verilerse sakın alma ha, anladın mı salak?

— Anladım.

— Her gittiğin evde on dakikadan fazla oturma!...

— Oturmam.

— Burnunu çekme, olur olmaz lâfa karışma.

— Karışmam.

— Elbisenin bir kır göreyim, bir leke göreyim, alimallah şu maşaynan canına okurum.

Tam gideceğim sıra:

— Hey, bana bak salak, dedi. Öyle her zaman yaptığın gibi kadınların bacaklarına dik dik bakma.

— Bakmam hanım anneciğim.

Kapıdan çıkacağım sıra, karım:

— Tuh Allah senin gibi salağın belâsını versin, diye bağırdı. Döndüm:

— Bir şey mi yaptım karıcığım?

— Daha ne yapacaksın salak? Annemin elini öptün mü, benim elimi öptün mü?

— Salaklığıma ver karıcığım...

Kaynanamın elini öptüm:

— Öküz, dedi. Karımın elini öptüm:

— Odun, dedi.

Sırtarak çıktım sokağa. Listenin başında Fahri beyler vardı. Üç sokak ötemizdeki kapılarını çaldım. Kapıyı küçük kızları açtı ve yukarıya seslendi:

— Hediye teyzenin salak damadı gelmiş babal!...

— Gelsin, gelsin, dediler.

Fahri beyin, karısının ellerini öptüm. İçeriye kolejde okuyan kızı girdi:

— Affedersiniz, kaç yaşındasınız? diye sordum.

— Ondokuz, dedi.

— Olmaz, ben otuz yaşındayım, sizin elinizi sıkmam lâzım.

Güldüler. Şekerimi aldım ve çıktım.

Listedeki ev sayısı tükenirken, sol cebimde tam onyediyane çikolata vardı. Kaynanam ne kadar sevinecekti kimbilir? Listedeki son evi okudum:

— Lâle hanım!...

Lâle hanım, karımın en iyi ahbabıydı. Zavallı kadıncağız çok genç yaşında, bundan iki yıl önce dul kalmış, kocasının bitip tükenmeyen geliriyle yaşıyordu. Kapıyı çaldım. Bir kaç saniye sonra açıldı kapı. Lâle hanım, üzerine göğsü çok açık sıyah bir rop giymişti. Daha ilk anda, robun siyahlığıyla, tenin beyazlığı kafamdaki trafiği altüst etti.

— Ooo, sizsiniz ha... Buyrun...

Yukarı çıktım. Tam elini tutacağım sıra, sordum:

— Affedersiniz Lâle hanım kaç yaşındasınız?

— Otuzbir... dedi.

— Öyleyse öpmem lâzım.

— Neden?

— Kaynanam dünyayı başıma zıldan eder de ondan...

Güldü... Eli, o kadar beyaz, o kadar yumuşaktı ki, henüz fırından

çıkışmış has ekmeğin içine benziyordu.

— Likör mü, kahve mi? diye sordu.

— Şeker, dedim.

— Ayol tabii şeker vericem, amma şimdi likör mü istersiniz, kahve mi?

— Olmaz, dedim.

— Niçin?

— Kaynanam liköre izin vermedi de ondan.

— Söylemem kaynanana, dedi ve mutfağa doğru yürüdü. Kalçaları tam dolunay gibi hoş ve câzibeliydi.

Geldiğinde, tepsinin içinde likör ve iki küçük kadeh vardı. Elindekini masanın üzerine bıraktıktan sonra, divana oturdu. Bacak bacak üstüne atınca, ne kaynana, ne maynana, dünya umurunda değildi artık. Bir de bana salak derler, esas böyle fil-dişi gibi bacaklara bakmamak salaklıktır. O:

— Buyrun, dediğinde, ben hâlâ bacaklarına bakıyordum.

— Bir daha?

— Olmaz, dedim.

— Kaynanana söylemem. Onu da içtim...

— Bir daha?

— Olmaz... Kaynanam...

Öyle bir kakhaha çınlattı ki odayı, zannedersiniz evin tüm kristalleri yere düşüp parçalandı.

— Söylemem ayol...

— Pekiyi öyleyse.

Yirmi dakikada şişeyi tükettik. Onun da gözleri mahmurlaşmıştı, benim de. Ama, bu mahmur gözlerle bile göğüslerinin patlamağa hazır bir volkan, dudaklarının tadından ıkiye ayrılmış kırmızı bir nar, kalçasının kusursuz bir daire olduğunu görüyordum... Yanıma yaklaştı... Gözlerime gözlerini ok gibi sapladuktan sonra:

— Niye bu kadar kaynanandan korkuyorsun? dedi.

— Salağım da ondan, dedim.

Omuzlarımdan yakaladı. Gülerек:

— Sen çok şekersin vallahi, dedi.

İçkinin tesiri, kadının tesiri, içimdeki salaklığın tesiriyle:

— Sağolun, dedim.

— Ayol bunun içnesi var.

— Neyin içnesi?

— Salaklığın... İçnesini vurur vurmaz salaklıktan kurtuluyorsun.

— Eczanelerde mi satılıyor içne?

— Tabii. Bende bile var. Gel sana vuralım şundan bir tane.

— Sen içne yapmasını bilir misin?

— Sen yapacaksın içneyi.

— Ben bilmem...

— Bilirsin, bilirsin!...

Kolumdan yakaladı. Beni yatak odasına doğru sürüklemeye başladı.

— Vallahi bilmem ben içne vurmasını Lâle hanım.

— Bilirsin, bilirsin, zor bir şey değil ki canım. Ben sana öğretirim.

— Enjektör?

— Gel, gel.

Yatak odasına girdik. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra soyunmağa başladım.

— Şey Lâle hanım, içne sana mı vurulacak, yoksa bana mı?

— Neden?

— Soyundun da...

— Ayı ayrı bayramlaşmayım sizinle... «Birimiz hepimiz için»!...

— Sus!... Soyun da gel salak!... dedi.

Bir saat sonra Lâle hanımın kar gibi beyaz ellerini öperken, salaklığın bir avantajından daha istifade etmiş bulunuyordum.

— Ne olursunuz, kaynanama, karıma bir şey söylemeyin, dedim.

— Sen de söyleme, dedi.

Bayramın üçüncü günü eve girmemle beraber başıma yemek keşesinin inmesi bir oldu. Kaynanam bangır bangır bağıyordu:

— Söyle, söyle, nasıl yaparsın bunu salak? diyordu. Karımsa, süpürgeyle vuruyor:

— Ha, nasıl yaparsın sen bunu Lâle hanıma? diyordu.

Dizlerimin bağı çözülürdü, oracığa çöküp kaldım.

— Kalk salak kalk, dediler.

— Vallahi hanım anneciğim, şey!.. Ben... Salak... İğne...

— Sus sus, salak olduğunu biliyorduk ama bu derecesini değil. Karının en samimi arkadaşına ha, en samimi arkadaşına ha!...

— Vallahi hanım anneciğim, şey.. Ekmek çarpsın ki, şey ettim, salak.. İğne...

— Biliyoruz budala, salaksın işte.

Kaynanam iki elini kalçasına koyduktan sonra güldü:

— Ben dana demedim mi sadece büyüklüğün elini öpeceksin diye ha, demedim mi?

Karım süpürgeyi yapıştırdı:

— Demedi mi?

— Dediniz...

— Öyleyse ne demiye Lâle hanımın elini öptün? Ha salak, niye öptün? Daha yirmi dokuzunda yok Lâleciğim.

— Ayol suçum bu mu?

Süpürgeyle kepece aynı anda indirdim:

— Daha ne olsun a salak? Kadın iyice gücenmiş...

Anamdan yeni doğmuş gibi oldum. Süpürgeyi üstümde kırsalar, kepeği üstümde eğrilteler umurunda değildi artık. Kaynanam:

— Çabuk git, kadından ötür dile, anladın mı salak!... Al şu parayı, yoldan bir kutu da şeker al, dedi.

Parayı kaptığım gibi uçtum yollardan. Şeker yerine bir şişe cin aldım ve Lâle hanımın kapısına dayandım...

Muzaffer İZGÜ

Doğu'da bir köyümüz tamamen Irak'a sığındı. — Gazeteler —

— Nidek beyefendi, siz bizden çok ıraksınız!

ANKARA MEKTUBU

Hümet Arzık

Hammalın yılbaşısı

rimler yapardı birden!
Bir yandan da bir İmparator'du Beko. Başka çocuklar yemişe, pastaya, çikolataya saldırırken, öldür Allah, önüne koymadan, başını çevirip bakmazdı.

Beko tâ Van'lardan gelmişti... Van, onun dilinde «U-an» dı. Orda sekiz adet kardeşi, bir özlemini acı acı çektiği Zalim adlı köpeği, bir Senebaşı'sı, danasıydı Senebaşı. İki adet Ebu ve Duman'ı vardı. Kuşlarıydı bunlar. Şairdi Beko!

En çok gün ağarınca bu yakınlarının özlemini çekerd ve yatağın-dan sıkı hindi bacaklarını sarkıtırdı, hüzün kuyusuna sarkıtırcasına ve dalar dı.

Son derecede zekiydi ve müthiş kaytarıcı. Ve suçlarını İtaatla öterdi, bütün baskı altında yaşamışlar gibi. Baskı üstünden kalkmıştı, henüz farkında değildi garip Beko! İnce tarafları vardı. Garip sorular sorardı damdan düşercesine:

— «Abla, İnsan sınıfta kalırsa, öğretmenine çiçek götürür mü?» gibi. Bu Beko'nun ruhunun sözlüğünde demektir ki: «Ben belki sınıfta kalacağım, amma canım öğretmeni-

me çiçek götürmek istiyor, onu seviyorum, yakışık alır mı, almaz mı?»

Canla başla yaptığı ödev, kendi paşa gönlünün kendine buyurduğu ödevdi: Vanda kalan Zalim'e mektuplar yazmak! Zaten başkasına yazmıyordu ki, ve mektuplar, İsmet Paşanın mektupları kadar biçimciydi: «Bay Zalim» diye başlıyor, «gözlerinden öperim» diye bitiyordu.

Arada bir azarlıyordum, fazla kaydardığı zaman... Bir gün, çok çok çok kızdım. Coğrafyadan pekiyi, Tarih'ten zayıf almıştı. Birini seviyordu, öbürünü sevmiyordu...

— «Beko, bu gidişle hammal olacaksın» diye tehdit ettim. Galiba içine işledi ki, ertesi gün, bir şarkı kitabıyla döndü eve, iki buçuk lira. Ve şarkıları harıl harıl ezberlemeğe başladı. Sesi güzeldi. Bir «Sürmeli sürmeli... Dügme düğmeli, dig dig dig, digi dig dig» şarkısı vardı ki, yaylar gibi çekiştiriyordu o şarkıyı, burnunu zurna yapı yapı!

— «Ne o Beko, neden harıl harıl şarkı ezberliyorsun?» dedim.

— «Eh, dedi, hammal olacağımı söyledin... Ben de düşündüm ki, şarkıcı olmak daha iyi!...»

İşte Beko bu Beko'yu... Bıraktığı yerde özlemediği tek yer oradaki mektepti. Buradaki mektebine bayılıyordu. Dün ona: «Beko, dedim. Yılbaşı geliyor.. Sana ne alayım?»

Fındık fındık baktı yüzüme: «Heç, dedi... Hammalın yılbaşısı mı olur!»

Amma işlemedi içine bir sözcük... Aman dostlar, yaralamayın yüreğini Doğu'nun!

Şeker Bayramı kutlanıyor!

ALTIN DİVİTİ

Gençler divit'in ne olduğunu bilmezler. Kısaca anlatayım: Eski yazının mürekkep ve kalemini bir arada tutan gümüş, yahut pirinçten bir kılıf.

Bir ucunda üstü kapaklı hokkası vardır. Öbür ucundaki kapağı açtınız mı, kamış kalem çıkar.

Yıkanmak için hamama giden hoca'nın altın bir divit'i varmış. Soyunup peştemallara büründükten sonra, ne olur, ne olmaz, kıymetli divitini de yanına almış...

Biraz oturup terlemiş önce. Sonra kimseye çaktırmadan, şöyle kurnanın kenarına koymuş divitini. Başlamış başını sabunlamağa...

Göbek taşında sinsil sinsil hocayı gözetleyen külhanbeyi, çıplak ayaklarının ucuna basa

bası gelmiş ve divit'i, ses çıkarmadan alıp yine uzanmış göbek taşına

Hoça tas tas sular dökünüp sabunları akıttıktan sonra, bir de ne görsün, divitin yerinde yeller esiyor!

Bre aman demeye kalmamış, bir de bakmış ki, yerde, mermerlerin üstünde mürekkep damlaları var. Taaa göbek taşına kadar...

Hoça, tilki uykusuna dalan külhanbeyinin önce etrafına bakmış, sonra başlamış peştemalını yoklamaya...

Birden uyanmış gibi silkinen külhanbeyi, öfke ile çıkmış:

— Ne yapıyorsun hoca?... Sakalından utan!

Ama hoca, herifin poposunda sakladığı divitin ucunu yakalamıştı. Bir hamlede çekip çıkarınca, suçüstü yakalanan külhanbeyi, işi aptallığa vurarak:

— Allah Allah, demiş... Ulan bunu buraya kim soktu?...

Neden mi yazdık bu fıkrayı?... Efendim, sayın misafirimiz Sovyet Başbakanı Kosigin, Ankara'da Kıbrıs meselesi konuşulurken Çek'lerin papaza verdikleri silâhları ilk defa duymuş ve hem şaşmış, hem üzölmüş de!...

Yama küçük

Bütçe açığı, yeni vergilerle kapatılacaktı.

Aaah ah, her yıl olduğu gibi, bu sefer de kabak vatandaşın başına patladı desenize! Garip, elindeki avuç kadar yama ile kendi ayıbını mı kapatsın, bütçe açığını mı?... Eee, söz konusu koskoca bir devletin bütçesi olduğuna göre yine öncelikle o kapatılacak, vatandaş dudaklarında kendi yarattığını, «Yiğitin malı meydandadır» felsefesiyle bir yıl daha yaşayacak.

Kaynana — Vizon etol, astragan kürk üzerinde anla

— Sen galiba bugün evlendiğini unuttun...

— Nerdeeee, daha unutamadım!...

Kocama

İki defa seven, hiç sevmemiş demektir!

Kadınların zekâsı kalblerindedir!

— Gel ahbap, gel... Hiç olmazsa

TANIDIK YÜZLER

Mangırcı

Dostların çoğu pek atar,
Kimi, akşam bir tek atar.
Meteliğe kurşun değil,
Bazıları göbek atar.

Vah vah!

İki türlü olur KABAK :
Ya uzundur, ya tombalak.
O'nu görünce, hepsine
Mümkün değil acımamak.

Üstad

Yer soğanla kabuğunu,
Kaz'a vermez tavuğunu.
PARACIK'ları alınca,
Hemen sallır kavuğunu...

Dünya bu!

Nice eli bol, eli dar,
İri, ufak adamlar var.
Kimi ballı parmağını,
Kimi avucunu yalar.

Nesne

Bâzı lâf, hayli can sıkar,
Bazıları gönül yıkar.
LÂF'ın çoğu, soğan gibi
Habire soy: Kabuk çıkar.

Geçmişe mazi...

Kimi başıyla övünür,
Gözü, kaşıyla övünür.
Kimi insan babasının,
Mezar taşıyla övünür!

Sebzegillerden...

İri, ya ufaklık olur,
İdrâki azıcık olur.
Parmağı kâseye değse,
Yoğurt hemen CACIK olur!

Ahbap!

Kimdir sana zaman zaman,
Gizli gizli pusu kuran?
Bunu bilmiyecek ne var:
Aziz dostun falan-filân!

Şükür...

Felek, kimine nâm verir,
Kimine yolu tam verir.
Bizim sayın dostlarımız,
Arada bir SELÂM verir!...

Bedriye Güniz BAKSI

Yılın adamı!

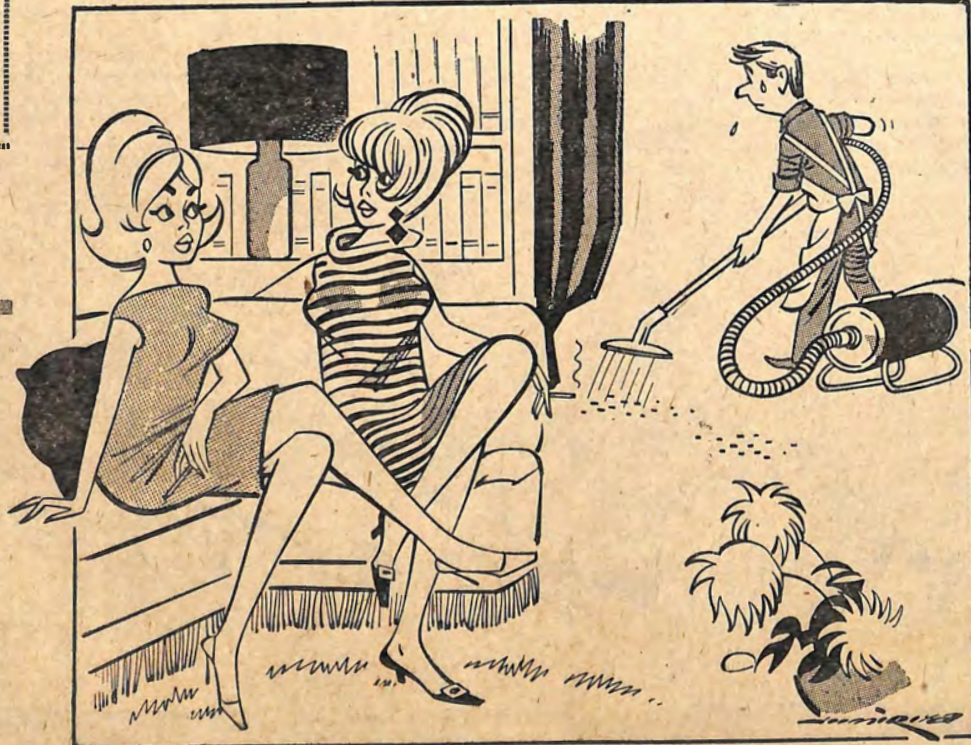
Âdettir: Sene sona ererken «Yılın Adamı» nı seçerler. Neden ada-
mını seçiyorlar da madamını seçmiyorlar, mâlûm değil!
Bu sefer de Bülent Ecevit yılın adamı seçilmiş...
Bravooo!... Çok yerinde bir intihap... Kırk yıllık Cumhuriyet Halk
Partisini, Atatürk yolundan çıkartıp ortanın soluna sürüklemek az hü-
ner mi?

Vatandaş uyandı artık: Kimi seçeceğini biliyor!

Laflar

Kadın, çok tekâmül etmiş bir
şeytandır!

Aşkın güldürücü olduğu yerde
izdivaç bir facia olur!

lerimiz bayram yapalım!

— Allaha şükür, çok istidatlı çıktı kocam: Bir haftada bütün ev işlerini öğrendi!

İki dakikalık iş

ARKADAŞINA:
— Şurada bir dakikacık bekle şimdi gelirim, deyip, giriş katındaki ilk odanın ilk masasındaki memura sokuldu:
— Affedersiniz, bizim bir telefon...

Gözlerinin içi gülen memur, ihtiyarın elindeki yarıya kadarı makinede yazılmış, yarıdan sonrası renkli kalemlerin havale notlarıyla donatılmış dilekçeye bakmadan cevap verdi:

— Lütfen ikinci kata...
Bir solukta arkadaşının yanına girdi:

— İkinci kata çıktık mı, şıp diye işimizi görecektir, dedi.

Yaşlarından umulmayacak bir çivilikle merdivenlere saldırdılar.

— Onikiye kadar hallolur mu bu iş dersin? diye sordu arkadaşşı.

— Evel Allah, dokuzbuçukta kalmaz, biter. Efendim meşhur kelimedir; akılsız başın cezasını ayaklar çekermiş. Yol, iz bilmedin mi, güler yüz göstermedin mi, günlerce şu kapıdan ayrılmasan, dönüp yüzüne bakan olmaz! Bizim itlere anlatamadık bunu. Telefonun naklini yaptırılmalı iki ay oldu, bu iki ay içinde kapalı telefonu açtırmayı bir türlü beceremediler! Yahu alt ucu birkaç satırılık bir dilekçe yazıp, telefonun konuşulur hale getirilmesini isteyeceksin, o kadar bel! Yok efendim masadan masaya havale edilmekten canları çıkmışmış, yok sallayıp duruyorlarmış, hepsi bahane... Karşındaki memur da nihayet bir insan. Bir karış suratla, babanın kölesine emreder gibi konuşursan, işini kim görür? Bir dakikacık bekle, ben hemen şu meseleyi hallediveremim.

Elindeki dilekçeyi sallayarak, ikinci katın ilk odasına daldı. İçerde bir çok masa, birçok memur vardı. Gülmüseyerek en yakın masaya sokuldu:

— Affedersiniz, iki ay kadar önce naklini yaptırdığımız telefonun...
Memur, başını önündeki defterden kaldırmadan cevap verdi:
— Mustaa beye efendim...

Müracaat edilecek odayı bulmuştu ya, nasıl olsa Mustaa beyi de bulurdu artık. Arkadaşına:

— Gördün mü, dedi, bir güler yüz, iki okşayıcı lâfla, bizim eşeklerin iki ayda bulamadıkları odayı, iki dakikada buluverdik! Şimdi Mustaa beyi de buldum mu tamam!

Bakındı bakındı, memurlardan hangisinin Mustaa bey olabileceğini bir türlü keşfedemedi. Arkadaşı:

— Sor yahu, dedi, odacıya sor!

Sordu.
— Tam yeddi tane Mustaa beg var, dedi odacı. Ahan biri şu... Ahan ödeklisi de şu... Sen hangi Mustaa begi arıyorsun?

Hangi Mustaa beyi araması gerektiğini bilse, zaten gerisi kolaydı. — Pekli, ne iş için arıyorsun?

— Bizim bir telefon meselemiz vardı da...

Bir müdür kadar bilgiliydi odacı. — Tamam, dedi. Ahan şu gappidan girince sağda...

İki ihtiyar odacının gösterdiği kapıdan girip, sağdaki masaya yanaştılar:

— Efendim, dedi elinde dilekçe olan, iki ay kadar önce naklini yaptırdığımız telefon...

Memur çok yumuşak, çok kıbar, çok güler yüzlü biriydi:

— Özür dilerim, söylediklerinizi anlayamadım, dedi. Tekrarlamanız için rica etsem...

İhtiyarın içi bir hoş oldu. İnsan konuşmasını bilince, karşındakiler nasıl da yumuşuyordu...

Gülümsemedi. Memur da gülümsemedi. En tatlı sesle, az önceki yarım cümleyi tekrarladi.

— Yanlış gelmişsiniz efendim, dedi memur. Giriş katındaki üç numaralı odaya gideceksiniz.

— Bendenizi oradan göndermişlerdi de...

Vedat Seygel

— Müracaatınız telefon nakil için değil mi?

— Hayır efendim, nakledilen telefonun açılması için.

Memur bir süre düşündükten sonra, ihtiyara kolaylık gösterdi:

— Ha o zaman değişir... Dördüncü kata çıkınız lütfen.

— Teşekkür ederim.

— Rica ederim, vazifemiz.

Yeniden merdivenlere saldırdılar. Arkadaşı:

— Onikiye kadar olup bitse de daireye gecikmesek, dedi.

— Onikiye kadar on kere hallederiz bu işi. Bütün mesele kelimelerin en güzelleriyle kestirme yoldan meramını anlatabilmede... Bizim öküzler konuşmasını bilmezler ki...

Çocuklarına veriştiler veriştiler dördüncü kati buldu.

— Sen zahmet etme... Şuracıkta biraz bekle, ben dilekçeyi verip gelelim.

Bir sürü odadan birine daldı. Rujunu tazeleyen bir bayan memur aldı dilekçeyi:

— Nedir bu?

— Dilekçe...

Bayan memur güldü. İhtiyar da güldü.

— Dilekçe olduğunu anladım ama, şunu soruyorum...

Bir kere dilekçenin dilekçe olduğu anlaşıldı mı, mesele yarı yarıya halloldu sayılırdı. Bayan, dilekçeyi son havale eden memurun kırmızı tükenmezle çizdiği yazıyı gösteriyordu. İhtiyar baktı baktı, okuyamadı:

— Her halde yazı olacak hanım kızım, dedi.

— Bir dakika, arkadaşlara okutayım.

— Size zahmet olacak.
— Rica ederim efendim, vatandaşlara yardımcı olmak vazifemizdir!

İhtiyar, içinden bastı küfürü çocuklarına! Allah için memurların hepsi de, canı gönülden çalışıyorlardı. Daha ne yapsınlar? Yani? Masadan masaya havale edilmek, beyleri canlarından bezdirmişmiş.

Memurlar, insanüstü bir gayretle, kırmızı tükenmez yazısını teker teker okudular. Biri:

— Telefonun hacizli olup olmadığının sorulması için, galiba icraya havale edilmiş, dedi.

Bir başkası:
— Hayır, dedi, hat çekilmesi için Kısım Şefliğine havale edilmiş.

Daha bir başkası:
— Yok yahu, dedi, doğrudan doğruya birinci kısma havale edilmiş.

Bayan memur dilekçeyi uzattı:

— Boşuna yorulmayın. En iyisi, üçüncü katta Ali beyi bulun. Bu gibi işlere onun baktığını sanıyorum.

Arkadaşına:

— Zaten yalnız o kata uğramamıştık, dedi. İnsan akıllı uslu isteğini anlatabildi mi, nasıl kolaylık gösteriyorlar bak... Ama bizim eşekler...

— Saat onikiden önce büroya...

— Yetişiriz yetişiriz, daha yirmi dakika var. Üçüncü kata inip Ali beyi bulduk mu, iki dakika sürmez!

Basamakları yıldırım gibi indiler. Ali bey:

— Efendim size yazık, dedi. Oysa bana göre hava hoş. Ben de bir yere havale ederim giderli. Bakın küçük bir sıra atlamamız, iki dakikalık iş için günlerce dolaştırmış sizli!

Arkadaşı sabırsızlandı:

— Onikiye on var!

— Dur canım, oluyor işte... İki dakika sürmez bile...

Memur, söyleniyordu ama haklıydı:

— Hem silsile-i meratibi ihlâl edersiniz, hem de işiniz gecikti mi, «Efendim devlet dairelerinden bir iş, altı ayda çıkar» dersiniz. Bunun öncesi?...

— Öncesini anılatmak bile saatler sürer efendim. Naklini iki ay önce yaptırdığımız telefonun açılmasını istiyoruz da...

— Yaa, gördünüz mü, dedi Ali bey. Haydi size sevabıma bir yardım da bulunayım. Birinci kata inin. Orada bir Sevim hanım var...

Bayram yapanlar!

— Vaah zavallılar... Bu hafta yine hangi takım yatırdı sizi böyle?..

Suluk soluğa birinci kata inip, Sevim hanımı buldular. İkisinin de dizleri titriyor, kalpleri çarpıyordu. Sevim hanım acıdı hallerine:

— Verin dilekçenizi, dedi. Telefonunuzun açılmasını istiyorsunuz, değil mi?

Tıkanacak gibiydi. Başını salladı. Sevim hanım, dilekçenin altına ihtiyarın okuyamadığı bir şeyler not edip:

— Vakıt kaybetmeden dördüncü kata çıkınız, dedi. Arkadaşlar yemeğe gitmeden yetişin ki, işinizi bitirsinler.

Teşekkür bile edemediler. Merdiven korkuluklarına tutuna tutuna dördüncü kata çıktılar. Arkadaşına bir şeyler söylemek istedi, söyleyemedi. Bir memur ihtiyarın elindeki dilekçeyi aldı, bir göz gezdirdi, burunun ucuyla birkaç masa ilerdeki başka bir memuru işaret etti: Bir kaç masa ilerdeki memur:

— Bu dilekçeye bir işlemde bulunamam, dedi. Sakat olur. Bunu bana Nihat beyin havale etmesi gerekir. İkinci kat, sekiz numarada imzalatıp getirin.

Paldır küldür ikinci kata indiler. Şişşirin bir adamdı Nihat bey. Saat onikiyi vuruyordu. Mesai bitmişti. İstese, kabul etmezdi kimseyi. Buna rağmen dilekçeyi aldı, okudu:

— Hımm, dedi, doğrudan doğruya bakım servisine götürüp vereceksiniz bunu. İkinci katta son odal

İhtiyarın artık adım atacak halli kalmamıştı:

— Telefonun açılmasından vazgeçsem, kabul edilir mi acaba, diye sordu.

Şeker gibi adamdı Nihat bey. Hiç zorluk çıkarmadı:

— Elbette, dedi. Siz istedikten sonra...

Dilekçenin altına bir takım yazılar yazdı:

— Lütfen dördüncü kata, dedi. Fakat arkadaşlar yemektedirler şimdiki. Bir zahmet saat ikiden sonra gelirsiniz.

— Sen istersen git, dedi ihtiyar arkadaşına. Gelmişken, mesainin başlamasını bekleyeyim ben. İki dakikalık iş için, gidip tekrar gelmeye değmez!

Vedat SAYGEL

Sürpriz!

kırılarak yerinden kalktı. Heyecandan yerimde duramıyordum... Biraz sonra sekreterim, «Hu... huu...» diye seslenince de, hemen yatak odasına daldım. Bir de içeriye girdim ki, bütün personel, ellerinde çiçek beni beklemiyor mu!

— Eee, ne var bunda rezil olacak?..

— Daha ne olsun birader, yatak odasına bir don bir de gömlekle dalmıştım!

Sırayla!

İki genç kız konuşuyordu:
— Nasıl, nişanının utangaçlığı geçti mi?

— Eh, biraz... İlk gün geldiğinde, kucağında bir kitap vardı... İkinci günü kedinizi aldı... Dün de küçük kardeşimi otur-tup sevdi...

— Eee, bu akşam sıra sende öyleyse!

Ey ruhl!

Yeni dul, bir ruh çağırma partisine davet edilmişti. Bütün gayret ve ısrarlara rağmen kadının kocasının ruhu bir türlü gelmiyordu. Fincan, masaya sanki muhlannmış kalmıştı.

— Madam! dediler. Kocanızın ruhu gelmemekte ısrar ediyor. Bundan sonra da yapılacak her şey faydasızdır.

Kadının gözleri dolmuştu kocasından bahsedilince:

— Siz çağırma devam edin n'olur! Fernand hayattayken garsonluk yapardı, gelir o... dedi.

Ne çıkar?..

İki arkadaş arasında:

— Ne haber Paul?... Bugün çok üzüntülü görünüyorsun!

— Sorma birader, boşanıyordum!...

— Yaas, neden?

— Karımın her sabah kediyi yatağıma atarak uyandırmasından bıktım artık...

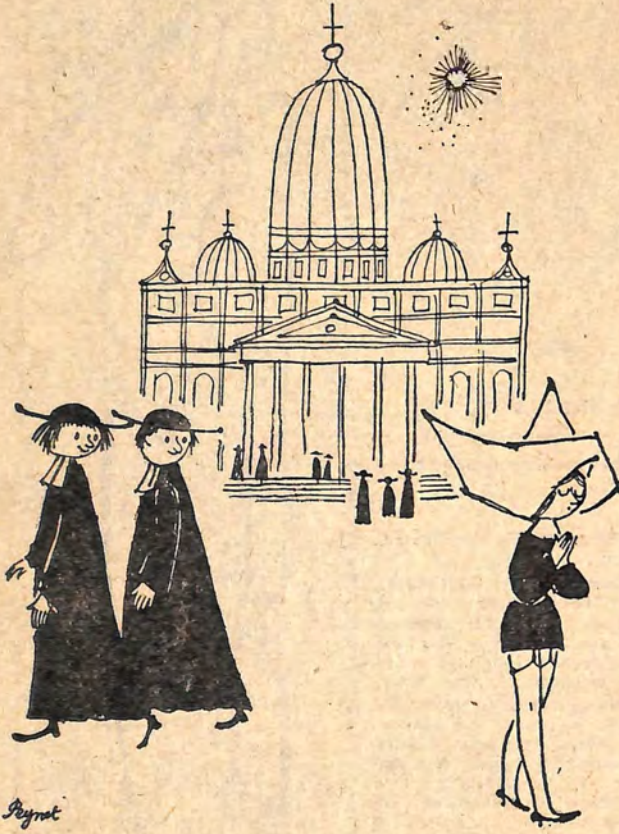
— Canım, ne çıkar bundan?...

— Ne mi çıkar?... Kediyi yatağıma atmadan önce ayakucuma da köpeğimizi koyuyor!

Sosisyalist!

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Mini-etek modası gittikçe yayılıyor!

Rüya

Paris sosyetesinin en çok beğenilen zarif hanımlarından madam Dubois, o gece korkunç bir rüya görmüştü. Ertesi gün en samimi arkadaşına rüyasını şöyle anlattı:

— Yatak odamın duvarına sırtımı dayamıştım şekerim, ama gırtlıplaktım. Önümde birdenbire iri yarı bir zenci belirdi. Kocaman kolları vardı, yavaş yavaş bana yaklaştı. Bense korkudan duvara sıkı sıkı yapışmıştım. Derken kollarını omuzlarımda hissettim ve dayanamayıp bağırdım:

— Ne yapmak istiyorsunuz, söyler misiniz?

İri yarı zenci, boğuk bir sesle bana dedi ki:

— Madam yanılıyorsunuz! Rüya gören sizsiniz, ben değilim ki...

Ne tesadüf!

Çok temiz giyinmiş, muntazam konuşan bir hizmetçi kapıyı açan ziyaretçiye:

— Kimi aradınız mösyö? diye sorar.

— Mösyö De Pélorvoit'yu.

— Niçin görmek istiyorsunuz?

— Bir hesabımız vardı da...

— Dün yazlık evine gitti de...

— Ben de ona olan borcumu getirmiştim!

— Ne tesadüf? O da bu sabah döndüydü...

Tütüncü

Mösyö Dubois her sabah sigarasını ve gazetesini köşe başındaki tütüncüden alırdı.

O sabah da içeri girince rafların üstüne koskocaman bir levha asılmış olduğunu gördü: «Sahibi değişmiştir!»

Mösyö Dubois tütüncüye merakla sordu:

— Charles, dükkanımı satıyor musun yoksa?..

Tütüncü boynunu büktü:

— Hayır mösyö, yarın evleniyorum!...

Kantin

Seyyahın biri Afrika ormanlarında geziniyordu. Yolunu kaybedince, zenciler onu güzelce yakalayıp, bağladılar tıpkı bir rosto gibi... Sonra götürüp su dolu kazana attılar. Zavallı adam başladı, havuç, patates, kerevizlerle beraber kaynamağa... Aradan bir kaç saat geçtikten sonra zenciler sofrayı kurup, yemeğe oturdular...

— Pek o kadar da nefis değil! diye ukalâhıkta bulundu içlerinden biri, bizim üniversite kantinindekine benziyor!...

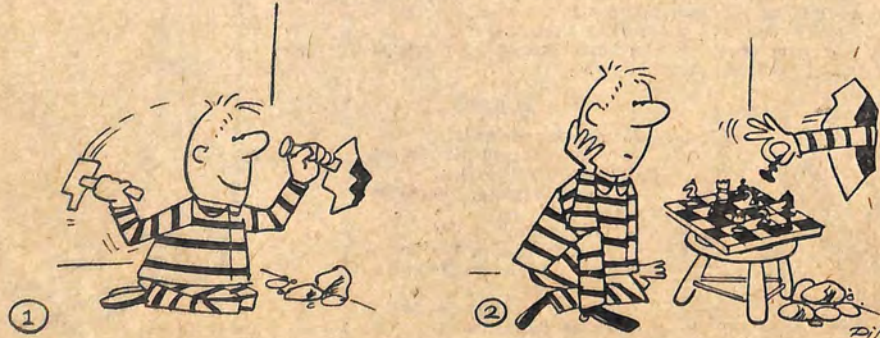
Satılık!

Sağlık Bakanı Paris'teki akıl hastanesini teftiş ediyordu. Başhekimden her şey hakkında uzun uzun izahat aldı.

— Her şey iyi! dedi başhekim, sadece bir hasta var o beni çok üzüyor. Düşünün Bakan bey bana Notre Dame'i satmak istiyor!

— Öyleyse siz de onu üzmeyin satın alverin!

— İmkânsız mösyö, çok para istiyor!

Yazısız

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

**BASIN
İLÂN
KURUMU**

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 25094 — 6)

Adamımız CEYMİS BONT

3

DR. NO'NUN AYAK SESLERİ... CABUK ŞU KAPIDAN ÇIKIN!

BİRDENBİRE AYAKLARI YERDEN KESİLEN BONT, KUVVETLİ BİR HAVA AKIMINA KAPILIR.

2 KM. LİK HAVAT HATTIN SONU

...VE 6 ATÜ'LÜK BİR BASINÇLA ÇIKIŞ KAPISINI BOYLAR!

DAVETSİZ MİSAFİRLERİN SONU BÖYLE OLUR!..

KULAĞINA KÜPE OLSUN... Bİ DAHA ADIMINI ATAYIM DEME SAKIN!

ADAMIMIZ CEYMİS BONT, DR. NO'NUN SİLÂHLİ ADAMLARI ARASINDA KALINCA, UZAKLAŞMAK ZORUNDADIR.

AAA... BU DANE?... GÖZLERİM Mİ BOZUK, YOKSA DİKİZ AYNASI MI?..

BONT'UN ARABASI

ATES ETME NO!.. BELKİ İŞİMİZE YARAR...

TELEVİZYONDA GÖRÜNÜŞÜ

BONT'UN MG 52 SİLÂHI DÜRBÜNÜNDE GÖRÜNÜŞÜ

ROBOT'A M.G. 52 SİLÂHINI ATEŞLEMESİ İÇİN EMİR VERMEK İSTEYEN DR. NO'YA Mİ-MO-ZA ENGEL OLUR

BUNUN ÜZERİNE DR. NO ROBOT'U BONT'UN GÖRÜŞ AÇISINDAN UZAKLAŞTIRIR. ANCAK BONT KUSKULANMIŞTIR BİR KERE...

BU ACAYİP SES TE NEREDEN GELİYOR?... HEMEN BİR FREN YAPAYIM!

DR. NO BUNU GEÇ FARKEDE... ROBOT DUVARA ÇARPIP PARÇALANIR!..

VAY GEÇMİŞİNE!.. YİNE AYNI CİVATALAR!

HAFTAYA: FAL BAKIYORUZ!

Çok Dürüst Bir Adam

AYAK Samuels'ı şöyle böyle sekiş on senedir tanırım. Onu Broadway'de sık sık gördüm ama kendisiyle fazla bir samimiyetim yoktu. Anlıyacağınız onu pek adam yerine koymazdım. Benim için pek ehemmiyetsiz bir insandı o.

Bir kere Ayak Samuels, daima parasızdı. Cebi deliklerle ahabap olmanın da hiç faydası yoktur. Yani, ben, «Hiçbir şey olmayan bir adamdan, hiçbir şey alamazsınız.» diye düşünürdüm. İşte bu yüzden cebi deliklere acımama, para bulmaları için dua etmeme rağmen onların yanına pek uğramam. Seneler önce, aklı başında, yaşlı bir New York'lu bana:

— «Oğlum,» demişti. «Daima paraya sürün de geç. Uzun zaman paraya sürünürsen, sokaklarda sürünmezsin. Bir bakarsın süründüğün paradan sana da biraz bulamışsın.»

İşte bu yüzden New York'da geçirdiğim yıllar boyunca daima cepleri o büyük, bayağı banknotlarla dolu adamlarla ve nüfuzlu şahsiyetlerle beraber olmağa çalıştım. Ufak dolandırıcıların, cebi deliklerin ve züğürtlerin yanına bile yaklaşmadım... Ayak Samuels ise şehrin hemen hemen en cebi delik adamıydı. Bildim bileli öyleydi o.

Samuels, gayet acııp ayakları ve kat kat gerdan olan iri yarı bir gençti. Ona 'Ayak' adını da bu yüzden takmışlardı. Ayakları onun gibi dev cüsseli bir adama bile büyüktü. Zülpe Dave, onun ayağına papuç yerine keman kutusu giydiğini söylardı. Bu doğru değildi tabii. Zira Ayak Samuels, ayaklarını keman kutusuna sokamazdı. (Ama bu kutu şöyle viyolonsel gibi büyük bir keman için yapılmışsa bir diyeceğin yok.)

Bir akşam Ayağı 'Sıcak Kutu'da gördüm. Bir gece kulübüydü orası. Bizimki Georgie White'in «Skandallar» revistündeki dansözlerden Hortense Hathaway adlı Bebekle dans ediyordu. Bir de baktım, kız sanki kızığa bınmış gibi Ayağın ayakları üzerinde durmuyor mu? Tabii Ayak bunun farkında bile değildi. Herhalde sadece o gece ayak adını verdiği o gondollerin her zamankinden biraz daha ağır olduğunu düşünüyordu. Zira Hortense'i gören onun şöyle nekahat devresini geçiren hasta bir kadıncağız olmadığını hemen anlardı. Açıkcası Hortense mükemmel bir orta sıkletti.

Kızın, sarı saçları ve sivri bir dil vardı. Asıl adı da Hortense Hathaway değil, Annie O'Brien'di. Üste-

lik Newark'lıydı. Babası da Skush O'Brien adlı bir taksi jokeyiydi. Eğer soran olursa söyleyin, adam pek de sertti. Tabii Georgie White'in «Skandallarına» vücudu güzel olduğu takdirde herkes gibi bir taksi jokeyinin kızı da çıkabilirdi. Müşterilerin bu hususta Hortense'den şikâyet ettiğini duyan da olmamıştı.

Hortense, revü kızları denilen Bebeklerdendi. Georgie White'in sahnesinde, vücudunda birkaç hafif sargıyla doluşır dururdu. Herkes onun, bilhassa boyundan aşağı pek güzel olduğuna inanırdı. Ama doğrusu ben Hortense'den pek hoşlanmazdım. Zira kız son derecede küstahtı. Onu sık sık gece kulüplerinde gördüm. Kız böyle boğuntu yerlere gelirken sürüyle pırlanta bilezik takar, kürklere bürünürdü. Newark'lı bir Bebek olmasına rağmen işleri yolundaydı.

Tabii, Ayak Samuels, Hortense'den başka bir sürü bebeğin kendisiyle dansetmeğe neden can attığını bilmezdi. Bu yüzden de, «Herhalde seksapeli dedikleri şey bende fazla var,» diye düşünmeğe başlamıştı. Bu yüzden de 'Sıcak Kutu'nun şef garsonu Hendi, kendisine:

— «Lütfen pisti ılgal etme,» deyince fena halde kızdı. «Sadece on danstan birine kalk.»

Zira ashında pist çok küçüktü. Ayak, dansa kalkınca ayakları öyle yer kaphıyordu ki. Ondandır başka ancak bir çift daha köşede dans edebiliyordu.

Ayağın ayaklarını size iyice anlatmam lazım. Zira bu ayaklar hakikaten dikkati çekecek şeylerdi. Birisi sağa doğru bakardı, birisi sola. Ayak köşede durduğu zaman, onun ne tarafa gideceğini katiben anlıyamazdınız. Zira bir ayağı doğuya döndük olurdu, bir ayağı da batıya. Hatta Ayak, hareketsiz dururken Mindy'nin restoranındakiler onu gideceği taraf üzerine bahse girişirlerdi.

Ayak Samuels'in hayatını kazanmak için ne yaptığına gelince... Elinden geleni yapardı o. Zaten bu şehirdekilerin çoğu da öyleydi. Ayak, at yarışlarına, kumar oynanan yerlere ve boks maçlarına gider, gizlice müşterek bahis için para kabul eden adamlara müşteri bulur, ufak kârla alış veriş yapar, kumarhaneler için enayıl tavlara ve böylece birkaç kuruş kazanırdı. Fakat bütün ömrü boyunca hiçbir zaman fazla parası olmamıştı. Daima borç alırdı veya borç öderdi. Onun parasız olmadığı zamanı hiç görmemiştim.

Ayak Samuels hakkında bir tek iyi şey söyleyebiliriz. Çocuk, borçları hususunda hakikaten çok dürüst davranırdı. Kabil olduğu zaman borcunu hemen öderdi. Bunu herkesten duyurdunuz. Tabii Ayak Samuels gibi bir cebidelik de iş yapabilmek için bu şekilde hareket etmek mecburiyetindeydi. Ama ne olursa olsun, iş borca gelince çok kimseye bir unutkanlık arız olurdu.

Ayağın daima sözünde durduğunu bildikleri için adam kolaylıkla para bulabilirdi. Hatta Ayak, Beyinden bile borç alırdı. Halbuki Beyin öyle para sızdırılacak bir adam değildi. Hatta o, kendisinden borç istemeğe kalkınların canına okurdu.

Biri Beyin'den para istediği zaman adam hemen, «Bunu faiziyle ne zaman ödeyeceksin?» diye sorardı. Borçlu, «Salı sabahı beş buçukta,» dediği takdirde bu sözünü tutmağa çalışırdı. Zira parayı Salı sabahı beş buçuğu bir gece götürdüğü takdirde Beyin onun güvenilmecek bir insan olduğuna kanaat getirir ve bir daha kendisine borç para vermezdi. Ve bir adam Beyinin yanında itibarını kaybetti mi, bir daha belini doğrultamazdı. Çünkü bu şehirde daima yalnız Beyin'de para vardı.

Zaten, Beyin'den para alıp da söz verdikleri gibi bunu ödeyemeyen adamların başına pek acııp şeyler gelirdi. Meselâ kimisinin burmu kırılır, kimisinin bileği burkulurdu. Zira Beyin'in yanında, ondan para alıp da geri vermeyen kimseyle pek kızdırları anlaşılan bir takım adamlar olurdu. Buna rağmen Beyin yine de pek acııp heriflere borç verirdi. Çünkü o, insanların karakterini gayet iyi anladığına, bu hususta hiç yanılmadığına inanırdı. Yalnız ona borçları olanların için Ayak Samuels kadar acııbi de yoktu.

Beyin'in asıl adı Armand Rosenthal'dı, kendisine çok akıllı olduğu için Beyin adını takmışlardı. Bu şehirdekilerin hepsi de onu tanırlardı. Adamın bir sürü kumarhanesi vardı. Kimse Beyin'de ne kadar para olduğunu bilmezdi. Fakat adamın bir hayli zengin olduğu muhakkaktı. Zira etrafta ne kadar çok para olursa olsun, bu er geç Beyin'in eline geçerdi. İlerde birgün size Beyin'den bol bol bahsedirim. Fakat şimdi size Ayağı anlatmak istiyorum.

O sene New York'da pek korkunç bir kıy oldu. Yol parası olanlar Miami, Havana ve New Orleans'a gitti-

ter, Geride cebi delikler kaldı. Paralırlar olmadığı için artık şehirde faaliyet durmuştu. Bir gece Mindy'de Ayak Samuels'e rastladım. Çok üzüntülüydü.

Bana, «Üzerinde bir beşik var mı?» diye sordu.

Tabii bende Ayak Samuels gibi adamlara beşik verecek göz yoktu. Nihayet, Ayak bi 'ikilğe' razı oldu. O zaman vaziyetinin hakikatin fena olduğunu anladım. Beş dolardan iki dolara inmesi bunu gösteriyordu.

Ayak için çaktı. «Pansiyon kirasını vermiyeli asırlar oldu. Üstelik pansiyoncu kadın da taş kalpli mi taş kalpli! Söz dinlemiyor. Bana, 'Ya para verirsın,' dedi. 'Ya da çeker gidersin.' Ümidim hiç yok. Çok kötü bir şey yapmağı düşünüyorum.»

Ayak Samuels'in yapacağı çok kötü şey ne olabilirdi? Çocuk çalışmağı mı başlıyacaktı acaba? Ama Ayağın ne olursa olsun böyle bir şey kalkışmayacağını biliyordum. Uzun senelerden beri Broadway'deydim, cebi deliklerden birinin bile kendini çalışacak kadar ümitsizliğe kapıldığını görmemiştim.

Bir keresinde Zülpe Dave, Ayak Samuels'e iyi bir iş teklif etmişti. Ayak, New York'tan Philly'e (Philadelphia'ya) rom götürecekti ve karşılığında bol para alacaktı. Fakat Ayak, «Açık havaya tahammülüm yoktur,» diye bu teklifi reddetmişti. «Zaten duyduğuma göre Rom götürmek kanuna aykırıymış. Bu yüzden kodesi boylıyabilirim...»

Bu sebepten Ayağın öyle güc bir şey yapmıyacağını anladım. Ona, «Beyin hâlâ New York'da» dedim. «Neden onu sızdırmıyorsun? Sana itimadı var.»

Ayak, «Bütün mesele de bu ya,» diye cevap verdi. «Beyin'e yüz dolar borcum var. Bunu ona Pazartesi sabahı dörtte ödemem lazım. Yüz doları nereden bulacağımı bilmiyorum. Üstelik on dolar da faiz vermem lazım.»

Bu konuşma Perşembe günü oluyordu. Ayağın bu parayı bulmak için pek az vakti vardı. Onun için, merakla sordum. «E, ne yapmağı düşünüyorsun?»

Ayak, üzüntüyle inledi. «Kendimi temizlemeğı düşünüyorum. Kimseye faydam yok. Ne ailem var, ne de dostum. Zaten dünya bir hayli kalabalık yer. Evet... En iyisi kendimi temizlemek.»

Ben, «Bu şekilde intihar kanuna aykırıdır,» dedim. «Kanun nalları dikmiş olan bir adama ne yapabilir, bunu şimdiye kadar öğrenemedim, o da başka.»

Ayak, başını salladı. «Bana vız gelir. Ben her şeyden bıktım. Bilhassa parasızlıktan. Pantolonum cebinde sadece bir iki yirmi beşik var. Şingitılarını duyan bir şey sanır. Neye elimi attıysam, muvaffak olamadım. Kendimi hemen öldürmüyorsam, bunun tek sebebi Beyin'e olan yüz dolar borcum. Ben öldükten sonra onun etrafta dolaşıp, 'Bu Samuels de adam değilmiş,' demesini istemiyorum... İçin kötüsü Aşığım, Hortense'i seviyorum.»

Hayretle, «Hortense mi?» diye bağırdım. «Fakat Hortense denilen kız sadece iri bir...»

Ayak, elini kaldırdı. «Sus! Orada dur! Onun hakkında, 'Hortense sadece iri bir kızdır,' demeni istemiyorum. Bunu söyleyecektin değil mi? Veya buna benzer bir şey! Onu seviyorum. Hortense'siz yaşayamam! Zaten yaşamak da istemiyorum.»

— «E. Hortense senin onu sevmene ne diyor?» diye sordum.

Ayak, cevap verdi. «Bundan haberi yok. Ona ilanı aşk etmeğe korkuyorum. Zira Hortense'e kendisini sevdiğimi sövlersem, o zaman ona pırlanta bilezikler alacağımı sanacak. Tabii benim böyle bir şey yapmam imkânsız. Fakat kız beni biraz seviyor galiba. Çünkü bana mânâlı

Cihar-ü yek!

mânalı bakıyor. Yalnız ona âşık olan bir adam daha var. Bu herif Hortense'e pırlanta bilezikler ve bunlara uyacak şeyler alıyor. Tabii bu da benim vaziyetimi güçleştiriyor. Adamın kim olduğunu bilmiyorum. Hortense'in ondan pek hoşlandığını da sanmıyorum. Fakat her bebek kendisine pırlanta bilezikler hediye eden bir erkeği ciddi şekilde düşünür... İşte onun için kendimi temizlemekten başka çarem yok.»

Tabii ben Ayak Samuels'i ciddiye almadım. Çocuğun dardını de hemen unuttum. Zira onun bu işten kolayca kurtulacağından emindim. Ayak ertesi gece Mindy'nin lokantasına geldiği zaman pek keyifliydi. Kendi kendime, «Herhalde birini dolandırdı.» dedim. «Zira cebinde altmış beş dolar olan bir adam gibi yürüyor.»

Fakat Ayağın aklına sadece parlak bir fikir gelmişti. Bence altmış beş dolar edecek pek az fikir vardır.

Ayak, «Bugün akşam üzeri yatağa uzanmış düşünüyordum.» diye izah etti. «Birdenbire Beyin'e olan borcumu ödemek için nasıl para bulacağım aklıma geldi. Bu sayede yalnız yüz dolar değil, başkalarına olan borcumu da ödeyeceğim. Pansiyonunun parasını vereceğim. Hatta geride beni gömmeleri için de birkaç kurşun bırakacağım. Anlıyacağın cesedimi satacağım.»

Tabii bu sözler beni biraz şaşırttı. Ayağa meseleyi anlatmasını söyledim.

— «Ceset isteyen bir doktor bulacağım.» dedi. «Ona para mukabilinde vücudumu satacağım. Adamdan bol para isteyeceğim, tabii kendimi temizledikten sonra ölümlü götürüp ona teslim edeceklere... Tabii, ben de belirli bir zaman zarfında intihar edeceğim... Anladığıma göre Azraile yardım etmekten hoşlanan bu adamlar daima üzerinde çalışmak için kadavra ararlar. Son zamanlarda şöyle iyi bir ceset bulmak çok güçleşmiş.»

— «Cesedin kaç para eder dersin?» diye sordum.

Ayak, başını salladı. «Benimki gibi iri bir vücut en aşağı bin dolar getirmeli.»

İçimi çektim. «Ayak, pek kanlı bir iş bu. Ben şahsen bu işlerden anlamam. Fakat bana kalırsa doktorlar cesed alıyorsa, muhakkak kilo başına para verirler. Sonra vücudunun bin dolar edebileceğini sanmıyorum. Bilhassa sen sağken bu imkânsız bir şey. Zira doktor, cesedini ona teslim edeceğini nereden bilir?»

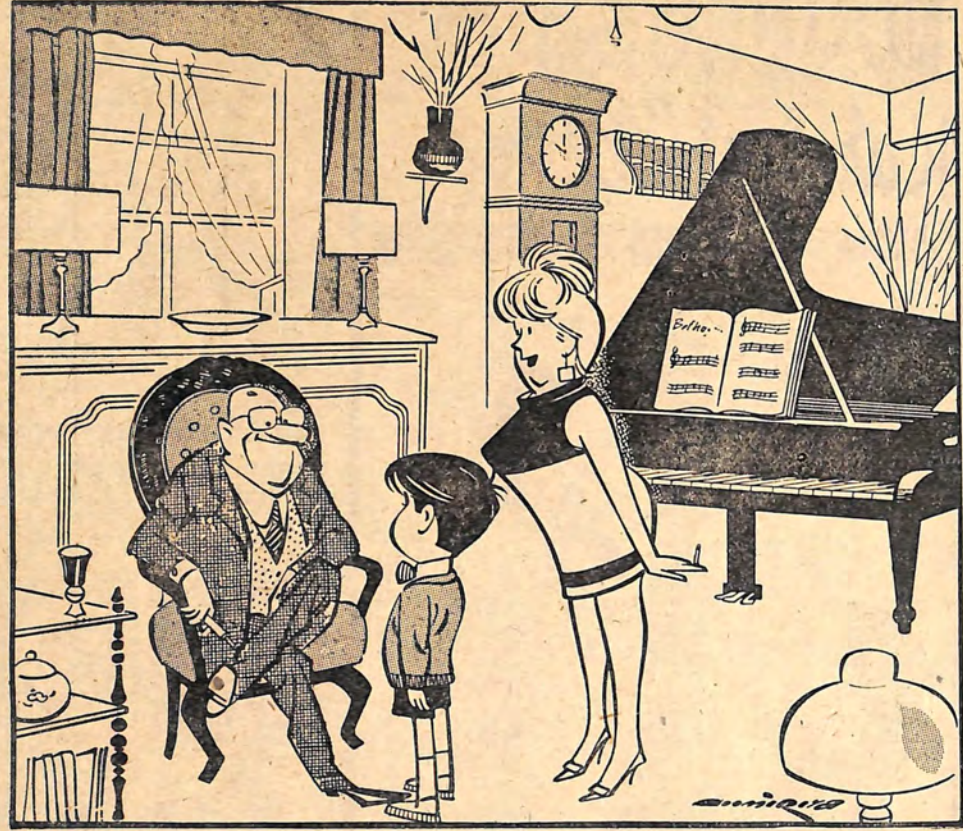
Ayak, fena halde kızdı. «Herkes borcuma sadık olduğunu bilir. Kefil olarak Beyin'i gösteririm, olur biter. O, sözümde durduğuma şahitlik eder.»

Bence Ayak Samuels'in sözleri pek sağlamaydı. «Acaba bir iki tahtası çatladı mı?» diye düşündüm. Zira cebi deliklerde çok görülen bir şeydi bu. Bu yüzden Ayağa pek alırdım. Fakat Pazartesi sabahı dörtten önce Mindy'e gitmeği de unuttum. Ne oldu dersiniz? Ayak, avuç dolusu parayla içeri girdi. Hayatından memnundu.

Beyin de Mindy'deydi. Her zaman ki gibi masasında oturuyordu. Farkına varmadan biri içeri girip kendisini öbür dünyaya göndermesin diye yüzü yine kapağına dönmüştü. Zira şehride Beyin'in böyle adamı girerken görmesi lazım gelen adam pek çoktu. Ayak masaya yaklaşarak, Beyin'in önüne bir yüz dolarlık koydu. Sonra da bir on dolarlık. Beyin, saate bir göz atıktan sonra gülümsedi.

— «Aferin Ayak. Tam zamanında geldin.»

Beyin'in güldüğü pek nadir görülüyordu. Fakat sonradan onun Manny Mandelbaum'dan iki yüz dolar kazandığını öğrendim. Meğer

— Oğlum büyüyünce ne olacaksın?
— Çete reisi!...

Manny, Ayağın borcunu zamanında ödeyemeyeceğini iddia etmiş... Yani Beyin'in öyle gülmesinin sebebi varmış.

Sonra Beyin, «Ha, sahi Ayak.» diye ilâve etti. «Bugün bir doktor bana telefon edip, senin sözünde durup durmadığımı sordu. Sevinbilirsin. Zira ona yüzde yüz sözünün eri olduğunu anlattım. Seni destekledim. Çünkü verdiğin sözün yerine getirmediğini hiç görmedim... Ne o, hasta filân mısın?»

Ayak başını salladı. «Hayır, hasta değilim. O doktorla bir işim var. Beni desteklediğin için teşekkür ederim.»

Sonra dönüp benim masama geldi. Ceplerinin hâlâ parayla dolu olduğunu sezdim. Tabii bu servete nereden konduğunu öğrenmek istedim. Ayak, olanları bana anlattı.

— «Sana bahsettiğim plânı tatbik ettim. Cesedimi Park Avenue'de oturan Bodekeer adlı bir doktora sattım. Fakat bana umduğum gibi bin dolar vermedi. Artık cesedler eskisi gibi para etmiyor. Piyasa kadavra doluymuş. Doktor Bodekeer'den malı otuz gün sonra teslim etmek şartlı, dört yüz dolar aldım.»

İçini çektim. «Bir ceset satmanın bu kadar güç olduğunu hiç bilmiyordum. Üç doktora teklifte bulundum ama adamlar kaçırıldığını sanarak polise telefon ettiler. Fakat Doktor Bodekeer, şirin bir ihtiyarcık. Benimle memnuniyetle iş yapacağını söyledi. Bilhassa Beyin'in kefil gösterince çok sevindi. Doktor Bodekeer senelerdenberi benimkinin biçiminde bir kafa arıyormuş. Baş meraklıymış adam. Yalnız şimdi kendimi temizlemek için iyi bir usul bulmam lazım. Ben kendimi pencereden aşağıya atmaya düşünüyordum. Doktor Bodekeer bunu istemiyor. Kafamın yassılaşması arzu etmiyormuş.»

— «Doğrusu bence bu korkunç bir şey.» diye cevap verdim. «Hem bana bu kanuna aykırıymış gibi de geldi. Beyin senin cesedini sattığını biliyor mu?»

Ayak, «Hayır.» dedi. «Doktor Bodekeer ona telefonda sadece benim sözümün eri olup olmadığını sordu. Bunu neden öğrenmek istediğini söylemedi. Fakat Beyin'in sözleri ona kâfi geldi. Şimdi pansiyonuma para verecek, o arada diğer bazı küçük borçlarımı da ödeyeceğim. Bu kötü dünyayı terk etme zamanı gelinceye kadar da kendime ziyafet çekeceğim.»

Fakat Ayak Samuels, pansiyonunun parasını hemen ödeyemedi. O gece, Johnny Crackow'un gizli kumarhanesine gitti. 500 dolarına zar atıyorlardı orada. Bu oyunlara iyi para tutanlar girmez, fakat ucuzcular bir hayli heveslenirlerdi. Ayak içeri girdiği sırada İri Nig, dört atmağa çalışıyordu. Herkes dört atmanın İri Nig için hiç de kolay olmadığını biliyordu. Bu başkaları için de öyleydi ya.

Ayak Samuels, bir müddet İri Nig'in dört atmaya çalışmasını seyretti. O ara Whitey adlı biri Nig'e dört geleceğine dair iddiaya girişti. Yüz dolara iki yüz verecekti. Doğrusu şimdiye kadar hiç kimse İri Nig'e böyle güvenmemişti. Tabii Ayak Samuels yüzüklerini çıkardı. (Yüz dolarlıkları olanlar daima böyle yapmaldırlar) ve Whitey'le İri Nig'e dörtlü gelmeyeceğine dair iddiaya girdi. Aynı anda İri Nig bir yedili attı ve böylece Ayak iddiayı kazandı.

Sözü uzatmayalım, Ayak orada bir müddet kaldı. Etraftakilerle, oyunculara dört (veya ne gelmesini istiyorlarsa onun) gelmeyeceğine dair iddiaya girdi. Sonunda bir de baktilar ki Ayak Samuels altı bin do-

lar kazanmış, zar oyunu da altüst olmuş...

Ayak Samuels'i ertesi gece 'Sıcak Kutu'da gördüler. Yanında da orta sıklet şampiyonu Hortense vardı. Ayağın ayakları üzerinde kayıp duruyordu. Kolundakilere en aşağı üç pırlanta bilezik daha ilâve etmiş olduğunu bir âmâ bile görebilirdi. Bir iki gece sonra Ayağın, Los Angeles'li para babalarından Uzun George McCormack'ı iskambilde yendiğini ve adamın on sekiz bin dolarını aldığını duydum. Şaşılacak şeydi bu. Ben Jack Dempsey'i boksda nasıl yenebilsem, o da uzun George'u iskambilde öyle alt edebilirdi. Fakat bir insanın kumarı bir kere şansı dönmeye görürün. Artık bir müddet hiç kimse onu durduramaz. Ayağa da böyle olmuştu işte. Her gece onun şu veya bu oyunda binlerce dolar kazandığını duyuyorduk.

Bir sabah Ayak Mindy'e geldi. Tabii ben hemen onun masasına gittim. Neticede artık Ayağın parası vardı. Onunla serbestçe dostluk edilebilirdi. Ona işlerin nasıl gittiğini sormak üzereydim. (Her şeyin yolunda olduğunu biliyordum ama olsun.) Tam o sırada içeriye aksi suratlı bir ihtiyar girdi. Adamın yüzünü kıl bürümüşü âdetâ. Karmakarışık kıl kıl sakallarının arasından gözükken gözlerinin hakikaten vahşice bir pırıltı vardı. İhtiyarı görür görmez Ayağın rengi uçtu ama adamı selâmladı. Sakallı da ona mukabele ettikten sonra dışarı çıktı.

Ayağa, «Bu sakallı da kim?» diye sordum. «Geçen sabah da gelmiş, etrafına bakınıyordu. İğderdekilerin hepsinin de asabı bozuldu. Zira onun kim olduğunu, ne istediğini bilen yoktu.»

(Devamı var)

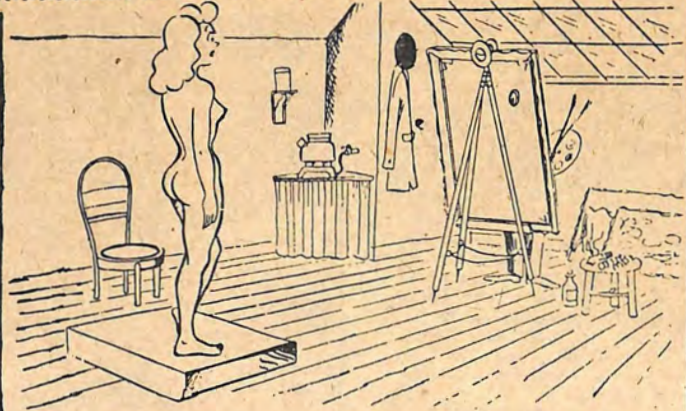
Dünyada Karikatürleri

-BANA BAK, KÖMÜR TAŞIRKEN USA-
ĞIN YARDIMINI İSTEMİYORUM!

-TEK GÖZLE Mİ YAZIYORSUNUZ ?
-EVET, HEM TEK GÖZLE, HEM TEK ELLE!

-GÖZETLEMekten USANMADIN MI ARTIK ?

-HAH, ŞİMDİ RAHAT RAHAT OYNAYABİLİRİZ!

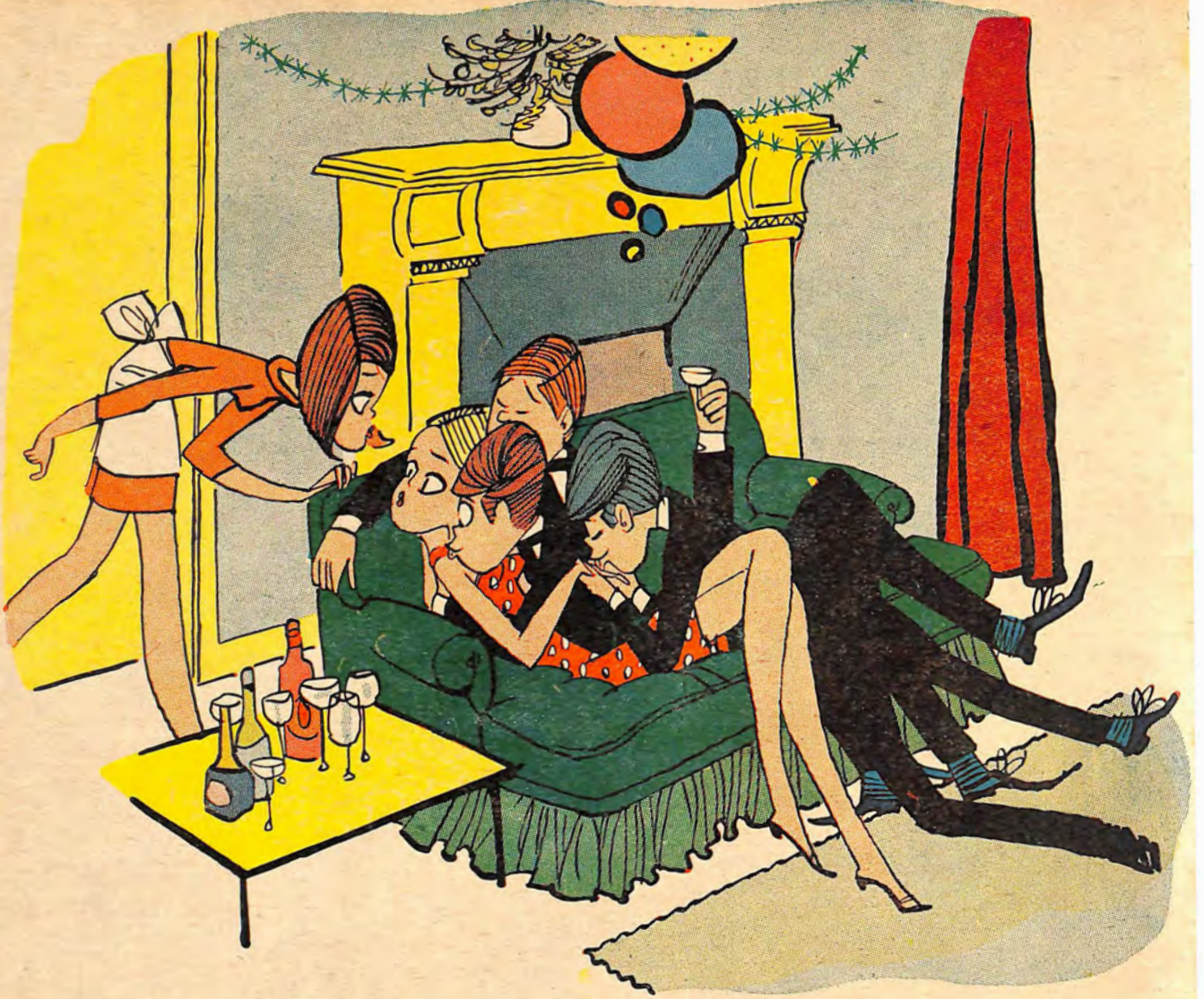

-BAK BABA, SENİN AVDA YAPAMADIĞINI
BEN EVDE YAPTIM !..

Çocuğunuzu para biriktirmeye
alıştırmak için
YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
İkramiyeli Aile Cüzdanını
deneyiniz.

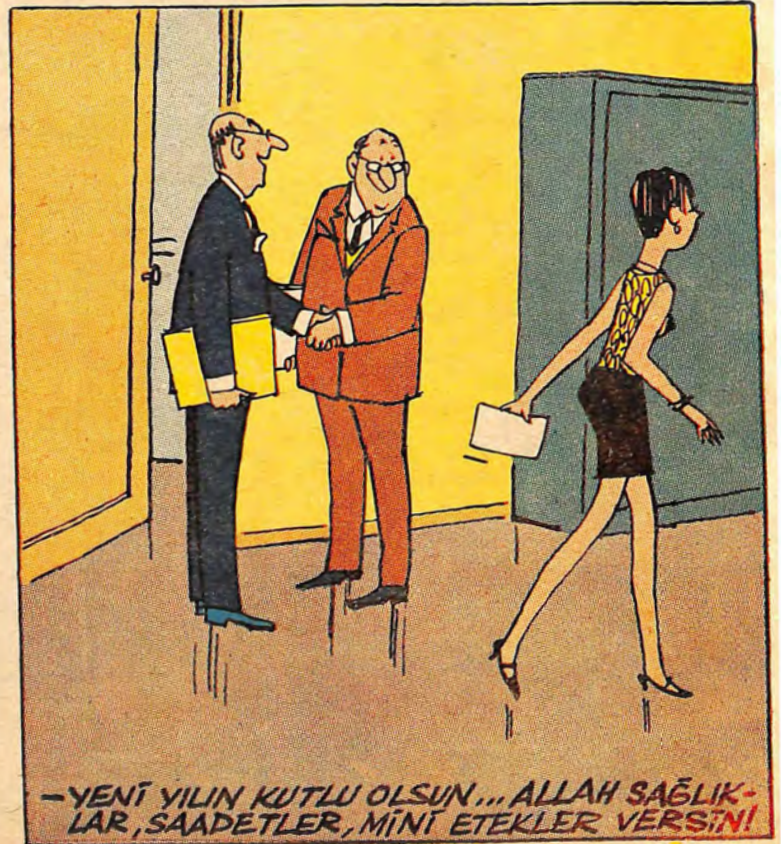
A K B E L E

-SEN YEMEĞİ BIRAK TA BİRAZ BANA YARDIM ET!

-BABA, ZAHMET OLMAZSA ŞU PENCERE-
NİN ÖNÜNDEN BİR DAHA GEÇ TE YILBAŞI-
NI TEBRİK EDEYİM!

-YENİ YILIN KUTLU OLSUN... ALLAH SAĞLIK-
LAR, SAADETLER, MİNİ ETEKLER VERSİN!